

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	پایلوخ بنگ حبیب الله
لیکونکی:	پوهنمل محمود نظری
کمپوټر اوډونکې:	یما نظری
چاپ شمیر:	۱۰۰۰:
خپرندوی:	کراچی مطبعه
چاپ نیټه:	۱۳۸۴:

Ketabton.com

ليکونکی: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوخ بنگ حبیب الله

په دې ټولگه کې:

دا کتاب خپل محترم پلار الحاج دوکتور محمد امین نظري
ته اهدا کوم

منډه

د محترم استاد پوهاند دوكتور مجاور احمد زيار، محترم عبدالواحد نظري او محترم عبيدالله محک چې دا کتاب يې کتلي، تصحيح کړي او گټوري مشورې يې را کړي يو جهان مننه کوم او کوروداني ورته وایم.

همداسې د پايلوچانو د کيسو په راتلولو کې د محترم اميرجان، محترم علي احمد، الحاج محمد کريم، محترم بصير احمد او نور هغه کسانو چې زما يې نومونه هير شوي دي کوروداني وایم او د زړه له کومي مننه ځيني کوم

د ديزاين، ترتيب او طرح په برخه کې د محترم يما نظري او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بري ورته غواړم

په درناوي

پوهنمل محمود نظري

په دې ټولگه کې:

- له طنزه تر داستانـه-----۶
- سريزه-----۱۳
- پايلوڅ بنگ حبيب الله-----۵۱
- غرغره-----۵۶
- يوه لپه خاوره-----۷۰
- د کور هديره-----۷۷
- غاو-----۸۵
- مرور-----۹۸
- غچ-----۱۱۲
- غولبدلی-----۱۲۳

له طنزه تر داستان

داخل مې مخې ته د محمود نظري يوه داستاني ټولگه پرته ده. يو کال له مخه مې پردرېمه طنزیه ټولگه همداسې يو څو کرښې ورکښلې وې او په هغه کې مې دغه هڅاند لیکوال تر هر (Satirist & Homourit) څه مخکې د يوه طنز او مزاح کښونکي) لیکوال په توگه

خپلو مينه والو ته وروپيژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغوادبي ځيلونو (Literary genres له گوتو شمير

نوبتگرو قلموالو شميرلی وو، خو د دې داستاني ټولگې له وړاندېنې سره يې را زياته کړه چې سپړی خو پر هغه دوه ځيلونو بسيا نه دی پاتې او درېيم دېته يې قلم راغځولی او خپله وړتيا او نوبتيا پکې ازمايي.

رښتيا هم يوه داسې هڅاند لیکوال ته چې خپل زېږند خوب او وړتيا يې لومړی په طنز و مزاح کې پر کار اچولې او په پوره برياليتوب يې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه برېښی چې کيسې وليکي او ورسره ورسره کيسې وگتي کوم ازمېښت او نوبت يې چې په هغو ډگرو کې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډگر کې هم په برخه کېدای شي او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کمونې سره ورته سوچواو سوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکرو رښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لری او نه انځورونه، غوټه اچونه-پرانېستنه، نه کړکېچ او تلوسه، پيلونه او پایته رسونه.

خو په سر چپه توگه په يوه هر داستاني لیکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنز و مزاح وکړ (هويت) وروښي او خپل ازمېښتونه او نوبتونه ورو لېږدوي. مگر نظری په دغه لومړنۍ ټولگه راوښووله چې ځان را باندې د غبرگو، په بله وينا دروگونو ادبي ژانرونو لیکوال او بيا بريالی لیکوال را پېژني او پوره باوردی چې که دغه درې سره ځيلونه همداسې همزمان او اوږه پراوږه پر مخ يوسي او ورسره ورسره د يوې کره پښتو خيال نور هم

تینگ وساتي، بې له کوم اړنگ بړنگه به په دغه اړه پرله پسې بری او بریاوې د قلم د نیلي سوي ورنښکل کړي او پردی سربېره سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمندويي او استازندويي (تعهد و رسالت) پر ځای کاندې.

د پایلوڅ بنگ حبیب الله دغه داستاني ټولگه یې چې تر درې گونو طنزیه او مزاحیه ټولگو (د څوکۍ خوند، سر خلاص که! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ و خپراوي ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د رومېني پښتو لیکوال په توگه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلې سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پور (قشر) رانغاړي او په خورار یا لیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوي. بنگ حبیب الله یې د مرکزي کرکتر په توگه د ټولو هغه انساني کړنو ښېگڼو، ځانگړنو دودونو او دویونو (قوانینو) رانغښتونکی را پېژنی چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې او څارتیا او نومورتیا یې پرې موندلې ده.

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازې د یوه کندهاری په توگه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلو گټه اخیستې، بلکې د تاریخ پانې یې هم ورپسې اړولې را اړولې او او د بهرینو گرځندویانو او څېړندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنگه یې چې په خپله لنډه سرېزه کې ورباندې رڼا اچولې ده.

داسې اټکل کېږي چې کندهاری پایلوڅان له اړه د هغو خراساني، یا په بله وینا، سیستاني «عیارانو» له پاتېشونو څخه وی چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر ۲۵۳ کال د یوه افغانی دولت بنسټ اېښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده. «عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو اندول «ای مل-اېمل» کېدای شی.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا «به جتانو کې هم نور څوک آرو اصيل پاتې نه دی» او ان به مسلمانانو کې هم نور څوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آرو رښتیني اسلامي خویونه

او سپېڅلي کره وړه ترې بنسټپالو لوتلي او تروښلي دي ، دغه راز هغه څه چې زموږ نوبتگر داستان لیکونکی د خپل پایلوخ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځورلي دي ، له بنایسته ډیر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځیدلې او په هیڅ یوه اوښي پایلوخ کې یې څرک نه لګي. یوازې او یوازې یې هماغه منفي او ناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر بېوزلانو ته یې ورو بشلې اوس یې له بېوزلانو را شوکوي او خپل ځانګړی درد پرې درملوی. دا یې نن د بدګنو او بېلاریو یوه وړه بېلګه ګڼل کېږي چې یو څوارکی ګاډیوان نیمه شپه د ښار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وځغوي او چې بیا ترې په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالۍ کوي او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پریري. په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلې لنډ داستان رښتیا هم د دی جوګه دی چې خپله توګه پرې ونوموي او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې بېلګه وګرځوله او نوری داستاني بېلګې یې ورهښو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پریرم ګوندی ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډیر څه وشمېری.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډیر از مېښتونو او نوبتونو به هیله

پوهاند دوکتور م. ا. زیار

اکسفورد - جولای ۲۰۰۴

سریزه

د بنگ حبیب الله کیسه داد داسو نامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چي په ټوله نړۍ کي یې په کلکوالي او غیرت کي خا تر اوسه نه سیال او نه بېلگه لیدلې یا اورېدلې ده.

دلته د یوه بهرنی ژورنالېست د څېړنې پایله په لنډه توگه لیکم:

جروان دایک امریکایی ژورنالېست (په افغانستان کي څه تیرېږي؟) کتاب کي د پایلوڅانو په هکله داسې کښلې دي:

ډیر کلونه وړاندې چي کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته یې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چي د هغوی په وړاندې را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کي یې تړون سره وکړ چي د دغو پردیو یرغلگرو په وړاندې مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي، ددې لپاره چي خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرگند کړي، به لوڅو پښو به یې تگ راتگ کاوه، دغه کار یې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ ښه وه، پردې سربیره یې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای یې شول چي په ځانگړې توگه د شپې له خوا بېله غوږه پر غلیم برید وکړي. هغه وخت په دې سیمه کې پارسي ژبه هم دود وه نو ځکه خو پارسیانو دوی پای لوچ (پالوچ) وبلله.

دغه پایلوڅان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه. هغه وخت چي احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کي وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوڅانو ډیر زیات درناوی وکړ، د هغوي د درناوي لپاره یې د جشن او ښادۍ په توگه یوه ځانگړې ورځ وټاکله او هغوی یې ښه او رښتیني خلک وبلل. هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کي استوگن کړل چي اوس د کندهار په شمال کي د ډیرو ښو سېمو څخه ده.

پایلوڅان یو ځانگړی یونیفورم لری، پراخ او اوږد شین رنگه کمیس او پرتوگ اغوندی د جامو د گنډولو لپاره یې څه ناڅه پېنځلس متره ټوټه پکار ده، شین ویره توره لونگی تړي،

پټو يې تل پر ولو پروت وي، چاره، د هوسۍ بڼکر، خردوم (يوه متره رسۍ چي يوې خوا ته يې يوه ټوټه وسپنه تړل شوی وی) له ځانه سره گرځوي. که څوک و غواړي د پايلو خانو به ډله کي شامل شي په لومړي سر کي بايد د هغه پېژندگلوی وشي تر هغه وروسته از مېښت پرې کېږي چي وړتيا يې لري او که نه؟ دغه غوراوی (انتخاب) زياتره د ځوانی په وخت کي تر سره کېږي.

او گوري چي د اور په وړاندې څومره ټينگار کولای شي؟ هغه بايد خپلې پښې او لاسونه اور ته ونيسي او د اور ټوله تودوخه وزغمي. وروسته بايد شپږ مياشتي يا يو کال زغم وکړي چي کره وړه او خبرې يې وارزول شي، بيا يې ژوند جگړې (مبارزې) عملي ډگر ته راڅکوي. که ټپي شو بايد چاته فریاد، پلپوت (شکایت) ونه کړي. د ټولو په پای کي وروستې ازموينې ته ور بلل کېږي. وروستې ازموينه داده چي په يوه ځانگړې شپه کي د يو شمېر کسانو په وړاندې بايد ځان لوخ کړي يانې بې پرتوگه خپل ټول کالي وباسي، د ملا پر تخته يې د اور سکروټې اچول کېږي او په دغه مهال کي بايد چرس وڅکوي. پايلو خانو ته د چرس څکول ارزښت لري هغوی چرسو ته (بوټۍ) وايي د هغو به عقیده چرس انسان خداى (ج) ته نږدې کوي او له گناه څخه يې ژغوري. پايلو خان دينپاله خلک دی دغه گرده زمينستونه د جسماني ټينگار د پيدا کېدو لپاره او چرس څکول د رواني از مېښت نښه گڼي. مخامخ او تن په تن جگړه د پايلو خانو لپاره اړين بلل کېږي. که څوک کوم پايلوخ ته سپکاوی وکړي و پايلوخ هغه زور ازمايني ته وربلي، ان که کوم څو که هسي په يوه اشاره هم و غواړي د يوه پايلوخ سپکاوی وکړي د پايلوخ لپاره تن په تن جگړه لازمېږي.

پايلو خان خپل پت ټينگ او خوندي ساتی او نه غواړي چي د هغوی په کورني وياړ کي د سپکاوی داغ پيدا شي که د يوې داسي ننگونې (چلنج) سره مخامخ شي سمدلاسه مخامخ لوري مخامخ جگړې ته وربلي. بيا نو دغه دواړه د يو نا څرگند لوري ته روانېږي دغه مهال د دغې موضوع په اړه چي د دوی په منځ کي پېښه شوی ده هيڅ چا ته څه نه وايي کله چي هغه ځانگړې ځای ته ورسيدل. دواړه ځانونه لوڅوی او له پرتوگونو پرته خپلې نوري جامې باسي، بيا نو د سپکاوي والا له لوري بريد پيل کېږي هغه څوک چي بريالی شو هغه بل را پر شا کوي يو خوندي ځای ته يې رسوي او ټپونه يې ورپټي او ټکوروی له دې پېښې څخه

بايد هيڅوک خبر نه شي او هيڅ لوري حق نه لري چي شکايت وکړي دا د پايلوڅانو د رسمونو او ادايوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دي او ورسره ورسره خدای پاله هم دي پايلوڅان هيڅکله بنځو ته نه گوري که کومه بنځه هغه ته نږدې شي هغه ځيني سترگې پټوي او خپله لاره بدلوي او يا لکه مجسمې په څيربې حرکت دريږي. دا وه د پايلوڅانو يوه لنډه پېژنده.

زما په اند د پايلوڅانو لري د بنگ حبيب الله له وروسته ختمه شوي ده محلي خلک اوس هم د دې خلکو په کيسو وياړي شاعرانو شعرونه پر جوړ کړي دي او هر هغه ټينگ ځوان ته چې د بنو صفتونو خاوند وي ته د پايلوڅ لقب ورکوي گر چي هغه پالوڅ هم نه وي. اوس دي نوم خپل کره توب له لاسه ورکړي دي ځکه به وروستيو کې ډير غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچگانو د خپل بدو او کرغېړنو کړو وړو د پټولو په خاطر ځانونه پايلوڅان بللي دي او د وخت حکمروانانو هم د امنيت په خاطر د دې نوم پسې بد تبليغات کړي.

په دې ټولگه کې ټول اته داستانونه راغلي دي چي لومړی کيسه يې د پايلوڅ بنگ حبيب الله ده چي همدا ټولگه هم په دې نوم نومول شوي ده چي دا د يوه رښتني پايلوڅ کيسه ده. د کندهار د پايلوڅان غيرت او ټينگوالي نه په عيارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه گانو او نه هم د نړۍ په نورو برخو کې چا ليدلې او نه هم چا اوريدلې دي او د دې ټولگې نوري کيسې لکه غرغره هم د يو داسې توريالي نيمه سمبولکه کيسه ده چي خلکو ته تور مخې دي د يوه واقعيت د سپړلو په هکله د وطن دوستي يوه رښتيني کيسه ده، يوه لپه خاوره يوه سمبولکه کيسه ده چي د وطن مور خپلو اولادو ته چي هيواد يې هير کړی وی د وطن د خاوري د بوی ياد ورکوي د کور هديره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندې د بهرنيو او کورنيو زورواکانو د ظلم دوي بيلگې دي غچ هم د زور يوه بله کيسه دي او مرور بيا د خپله بخته نه زما او ستا نه د يوه مرور کيسه ده چي ولی انسان ورته د انسان په سترگو نه گوري او مهاجر بيا د غربت يوه سمبولکه کيسه ده، اميد چي د دې ټولگې کيسې مو خونې او د قبول وړ وگرځي

پايلوڅ بنگ حبيب الله

تکنده غرمه وه دوه کليوال هلکان د شپيشتو پر بار خرو سپاره د مامتي څخه کور ته رهي وه
د مصري يو فري يې يو او دوهم فرد يې بل داسې کوی:

احمد اخوندزاده چي يوه ډېره وه د غره
نامي چپک لالودي چي اقرار نه کوی
فيض الله د منارې چي اوس لا بندي دی
يو امين جان بل داود جان د ناخوني دی
تور بنا د بنکا پور دروازی عجبه نامی دی
د گوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بيا څومره غښتلی ازلې دی
به صفت ارزی دا نینی مشهور سړی دی
دا نور ماد بيا بيشکه توريالی دی
بل کلاچه کي حسام الدين قصاب په نام دی
د کانی کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبد الاحد عجب جنگی دی
عبد الله د پير پايمال خورا نامی دی
غوښو کا کر د دغه بنار عجب زمري دی

....

دې ناروزه ډير ليري بوتلم خورا ليري او بې اختياره زما له خولې هم ووته:
احمد اخوندزاده چي يوه ډېره وه د غره
نامي چپک لالودي چي اقرار نه کوی

د سهار وږمې د شاه آغا د نغارو انگازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولي چي په اورېدو به يې نازک پوستو انارو و خندل او ځينو به لاله شوق او سوزه خپل گريوان خيري کړ او دوه څاڅکي وينه به يې توي کړه. د باغونو تر منځ په تنگو کېږو وږو لارو کي به پر بودگانو سپرو او پلو ، سپين ږيرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنيانو به پنبې لا چابکي کړې د ايځ ايځ ، هي هي ... ږغونه ، دوږې ، دربي او اوازونه به لوړ شول تا به ويل لکه چي نغارې وايي:

...ژر کوه. ژر کوه ، هله ژر شه

چا به سپين سرې بودي په خره تړلي وه. چا تلک او نيمڅي پر شا او د چا کوشني غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د دروږ له بڼکرو نيولي او د زيارت خوا ته يې کشوي. د چا پسې به په دوږو ککړ ، لوڅي پنبې کوشنيان روان وه په کوشنيانو به د زيارت د شنو گونزو په ليدو له خوشالي چيغې گډي شوې او په ځغاستا ځغاستا کي به تيت او پرک شوله خود خپلو مشرانو په نارو به چي يې ويل:

هلکو لاسونه سره ورکړي !

نو سره به يو ځای شوله او لاسونه به يې سره ونيوله.

... هلته پير ملنگ کچکول پر سر نيولي په يوه پنبه خرخېدي اوږدو غوږو څڼو يې سترگې ورپټې کړې وې او سپينه اوږده ږيره يې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنگ له خولې نه چي ږغ يې ناست وی د الله الله سندر په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي اميل د ډېرو کړيچي به سمه د موسيقي نغمه ورسره ږغوله. څلورو خواو ته يې چارزانو ناستو ځوانانو کړي (حلقه) جوړه کړې وه او د الله الله په ويلو يې سرونه کښته پورته غورځوله ، يو نيم به لا له ډيري جذبې اوږد اوږد وغږيد او له خولې به يې ځگونه راغلل.

ځگونه وه هرې خوا ته د دعاگانو درودونه ، د واويلاو نارې ، د دردونو زگيروي ، د کوشنيانو ژړا وی او ځغاستی ، د دروږو ږمباري ، د بودگانو شيشنی او هنگا د نهيليو اسويلو د الله الله نارو....

ټوله فضا ډکه کړې وه. شور ماشوروو. څوک ناست وه چا رنگه ټوکران پر شناختو تړل ، چا په پټه خوله او سترگو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړي وه څوک پراته وه او خوب يې پوره کاوه ، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځينو نورو بيا له زارت وروسته مېلې ته روان وه.

لږها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کي د درختو تر سایي لاندی د اوبو د شر شری ته نږدی سرې جوزجاني غالی اواړی وې چې څلورو خواته یې د صوفی چیت کوربچې او بالبنستان پراته وه په منځ کي یې د ناوی په شان په مریو سینگار شوی غټ چلم چې خدای دی مې غاړه نه بندوی سرخانه یې پاو- نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر څړیده او څنگ ته یې په هیندارو سینگار شوی د تمبکو جعبه پرته وه، د غالیو تر څنگ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چې چاته سترگې په لاردی. مېله وه هری خواته ځوانان راټول شوی وه، بندارونه وه او خپلې خوږې او ترخې سره کولی کتوی باندی وې او د انارو او انگورو کوارچې هره خواته پرتی وې، ځینو بیا پسونه الویل او کبابول او د چایو توری چایجوشی او سماوارونه د اور له زوره ایشیدی، ملک اتاوالله چې چارخول یې له لیری بنکارېده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لږ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:

هغه دی راغله!

نوکرانو ژر خپلې لنگوتې سمی کړې او لاس په نامه هرکلی ته ودرېدل، یو ځوان چې اوږده ترخیصی کمیښ څخه یې د پښې بوجولکې بڼې لیدل کېدې، د اوږدې صدری له پرسیدلی جیب څخه یې د نسوارو کډو چې تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکی له شا بتل څخه ډکاوه، له لیری بنکارېده، شپږه یې یوی خوا او سیلاوه یې بلی خواته له کمیښه لاندی تر ملا څړیده، په یوه لاس یې د کمیښ لمن د عادت له مخی مروړلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوی اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د توری لنگوتی شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خواته کوږ کوږتی تا به ویل گواکي د شملې وزن یې سرد پخواته کوږ کړی دی او یا غواړی وگوری چې شمله یې څنگه پر مخکې کښیږی. په داسې حال کي چې چارآشه موچنې یې په پښو، خامکی پتو ورپسی څکېده راوړسید، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په دوو گوتو کیناست. په داسي حال کي چې خپله اوږده لمن یې پر ځنگونو راکښله د سترگو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر سترگو تیر کړل. ددی نری، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چې غټو سرو سترگو او گڼو

بريتو يې خيرې ته خاص هيبټ او جذب ورکړی وو د نوکراو نو تر منځ پوښتنې او کونگوسې پيدا شوی. ملک ورو هغو ته وويل: دا بنگ حبيب الله دی.

کپه نظر ماد چي غټی لنگوتې يې لکه سايبان پر مخ سایه کړی وه پر آس سپور له دوو پاپيانو سره راوړسید، چي د کرک کڅوړه يې په لاس او خردوم يې تر ملا تړلی وو، له آسه راکښته شو، آس يې د ملک نوکرانو ونيوی له سلامه او روغې وروسته پر دوو گوتو کيناست او لمن يې لکه نورو پرزنگونو راکش کړه.

په هم دې ډول شين کریم هم پله کش راغی د بوټو د ايستلو د ځای سره ودرید، خاورې يې په پښو وښدلې، اسمان ته يې وکتل او په خپله خاصه لهجه يې وويل: شين يم شين آسمانه!

دی هم له سلام او روغې وروسته کيناست. گود گود، گوډ عبدالاحد چي ډيرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راوړسید او تر سلام او روغې وروسته کيناست. تا به ويل دا ټوله دا يوه ټولگی هم صنفیان دی. پوځی صالح ماد چي د لنگوتې شمله يې ورپسې څکېده او يو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزين يې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راوړسید همداسې خښته خدای رام، احمد اخندزاده....

يو د بل پسې راوړسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چي هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان گڼل ځکه ازمايل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ويلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خدا راتلله. په دی وخت کي دوه پخوانی ناميان غوثو او نینی فقير چي سپني ږيرې او لوڅي پښې وه راوړسیدل. غوثو د یخې کولنگ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندې تړلې وه د مجلس یارانو چي تراوسه چاته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپين ږيرو، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمريانو په شان غښتلی ناميان چي په زرو لښتو او سلو چرو به يې د خولې آخ نه و ته او نه يې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو يې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غرد ځنگله یو زمري اود میړانې یو پهلوان او

د غيرت بې تاجه باچاهان وه. نن د ميرو او نه ميرو، د ټينگو او سستو د ناميانو او بگيلانو د زمريانو او چغلانو تر منځ د سيالي او امتحان ميدان وو. نو ځکه ټول چوپ وه او سترگې له کونجو يې ميدان او ياران څارل د مېلې ډيرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه يې په سا نيولي توگه د يوې پيښې انتظار کاوه دادو چي ځان يې نامي باله او د ملک نوکرو و ملک غوښتل دی په نورو ناميانو وپيژني نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځايه پورته شو، ناستو کسانو دی څاری چي دی بيا څه کوی؟

د ادو هم لکه دا نور کوږ کوږ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته يې د تشگير پر ځای په گوتو سره سکروټه واخېستله د ناميانو و مجلس و مستی ځینی کېده او وینه يې په جوش راغلی وه په داسې حال کي چي سکروټه يې په لاس کي لکه بوجلې چي ښکېلې ښوروله، او په غروره يې خندل کوږ کوږ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه تولیده او نور نوکرانو يې له خوشالۍ په کالو کي نه ځایده او نه پوهېده څه وکړی؟؟! څه چل وشو چي سکروټه يې له لاسه ولویده لاس يې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ يا نظر شو؟ يا يې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې يو محفل کي د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه يو هم نه پوهیده چي له کومه ځايه يې پيل کړی. غيبت دوی نه کوی دا يې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت يې د نامردانو کار گڼه دوی مرگ قبلوی خودغه القاب يې نه، د بنډار يارانو لکه چي برق چي نيولی وی، يوه جټکه وخوړه! لکه له خوبه چي کښينستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت يې واهه چي دا څنگه بې عزتی يې وشوه؟؟؟ دادو لا پوه شوی نه وو چي ملک يې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکي د لوېدلی

سکروټې خواته کوږ شو خو افسوس د ناميانو ميدان يو وار وو لکه نننۍ لوبې بل چانس يې نه لره کټو په يو وار ماتیده او ماته شوه، کپه نظر ماد چي نږدی ورته ناست وو هغه يې په چپلاخه ووهه وار يې له مخه کړ لوېدلی سکروټه يې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه يې کښودله. د ملک غړی و تنبیدل پر تندي يې د د خولو سيلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چي د حریف په يوه لينگته يې شا مخکې ته رسيدلی وی مات شوی وو ځکه د زمريانو په محفل کي چغلانو ته ځای ورکول د زمريانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او ناميانو ته ښکښل وه. چي دا بيا د تحمل وړ نه وه.

بنگ په بریتو کي و خندل دا درېم وار وو چي بنگ په بریتو کي خندل: لومړی ځل درې میاشتی مخکې چي محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنی کومندان راغی بنگ همدا سي خندلی وه

«... د امنی زاړه کومندان د تسلیمی په وخت کي نوی کومندان ته داسې ویلی وه: ما منطقه د غلو او لوچگانو نه پاکه کړې ده نور هرڅه چي کوي خو په څو نامیانو غیرتمندو به غرض نه لری بیا یې نوی کومندان د دې نامیانو د لیدو لپاره د هرات بازار خواته بوتی هلته د یو سماوار مخی ته یو کرک څرېدی د امنی کومندان کرک ته ګوته و نیوله او ویې پوښتل:

- دا کرک د چا دی؟

هیچا ځواب ورنه کړ. کومندان بیا ږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پایه یوه تن په بې پروایي سره ناری کړه:

دا زما ده زیاته!

کومندان په لوړ ږغ وویل:

- خبر نه یې چي کرکان بند دی؟!

- صایب زه یې پاس لرم زیاته!

- څنکه یې پاس لری؟

د سماوار له پایه یوه سیلاوه راوغوځوله شوه ورسره ږغ سو:

- دغه دی پاس یې زیاته!

زاړه کومندان نوی کومندان ته وویل:

یو یې دا دی: مهتاب الدین آغا نومیرې!

بیا د سالو خان چمن خوا ته ولاړل هلته یو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو.

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو یې ورته وویل:

- خبر نه یې چي حکومت چرس بند کړی دی؟

- خبریم زیاته مو ستره په دی پای کي «دا یې تکیه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی؟

- کله صایب دا فقیری بوتی دی موستړه په دی پای کی .

کومندان اولدار ته ږغ کړل:

هلکه هغه کومندانۍ ته بوځه !

په کومندانۍ کی یې هغه په یوه زاړه میز پرستی او شپز سوه لښتی یې پر ملا او پښو

وواهه خود ځوان له خولې اخ هم ونه وت.

اولدار سترې شو ، د نوی کومندان وار شو ، نوی کومندان هم په ډیرو وهلو سترې شو او

حیران پاته شو چي دا څنگه انسان دی ؟ !

په هم دی چرتونو کی پر څوکی کیناست او د چایو پیاله یې خولې ته پورته کړه . ځوان سر

راپورته کړ او نوی کومندان ته یې وویل :

- کومندان صایب نور څوک نه شته چي ملا راوگړوی ؟

نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وویل :

یو یې دا دی بنگ ، پایلوچ بنگ حبیب الله !

نوی کومندان مخ د بنگ خواته کړ او ویې ویل :

ځه زمريه ! زما په کومندانۍ کی هر څه چي کوې کوه یې ازاد یې !

بنگ له زاړه میز څخه پورته شو لمن یې کښته کړه سیلاوه یې تر ملا وتړله پتو یې د تل په

شان له یوه کنجه راکش او ایله څوکه یې تر اوږې ورسوله او په داسې حال کی چي پتو یې

ورپسۍ څکېده او شمله یې محکې ته رسیدله کوږ کوږ روان شو . د تلو په وخت کی یې

زاړه میز ته یو وار بیا وکتل سړیې وښور او په بریتو کی یې وخنډل لکه اوس »

....د کباب بوی د ناستو خلکو سږمې وتخنولې ، خو کپه نظر ماد او غوثو په خبرو اخته وه

له پښې یې د کباب بوی پورته کیده او جز جز څاڅکی څاڅکی یوه یوه او ښکه ترې څڅیده

څوک دی چي سکروته د نظر ماد له پښې لیری کړی ؟ او څوک دا جورت لری چي ورته

ووايي ؟

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

تر سگروټي لاندې يوه تناکه پيدا شوه د تناکې سترگه کرار کرار لويده تابه ويل غواړي دا ټول شوي ناميان يو ځای وگوري خود ليدو تاب يې رانه وړ او وچوله او سگروټه يې ليري وغورځوله.

له شاو خوا څخه د ميلې د خلکو او نيمچه ځوانانو چي په درختو کي ناست او ليري ولاړ وه د دوی سيل يې کاوه بې اختياره نارې پورته شوي: د مور شيدې دې شه!

دا نارې ټولو واوريدې او خوند يې ورکړ خو په ملک يې خولې را ماتې کړې. د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جيب څخه يې د نسوارو کډو راويستی، يوه خوله نسوار يې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کميس يې وايست، او جوش سماوار يې چي همدا سې خوتيده پورته کړ او په خپله راسته وږه يې خالي کړ د بدن وېښتان او پوستکي يې له اوبو سره توی شول او دود يې له بدنه پورته شو. بيرته يې کميس واغوست، د نسوار يې تړاو بېله دې چي څه ووايي پر خپل ځای کيناست. - دا د نامي زوی بيا گوره!

د مور شيدې!

واه واه نامي!

نارې او چينغې بيا اسمان ته پورته شوي، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا سترگې له تعجبه راوتلې وې، څوک څوک هېښ پېښ پاتې وه، چا لا گوته په خوله کي نيولې وه، د چا چا زړونه په يخ شول، د چا چا بيا زړونه وچول.

لکه چي د بنگ تنده په دې هم ماته او زړه يې يخ نه شو. د ملک د تندې د خولو او د دادو چغال چي چم يې د زمريانو کاوه خو خبرې غيرته وو او ځان يې پايلوچ باله او د پايلوچانو نوم ته يو داغ وو، په ليدو يې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حيران ول چي دې بيا څه کوي؟

بنگ ولاړ سو خپل اوږد کميس يې ويستلو، د تاوتاو شوي د يو تان پرتوگ يې چي د پرتوگانښ پر ځای يې واگي وراچولي وې او سر بيره يې په نازک زنجير هم تړلی وو مالوم

شو په ټول بدن کي يې جوړ ځای نه ليدل کيده خو د نس د پرهاړ کوکونو يې چي لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کي د يارانو بندار وو چي هر کال به دا بندار د بنگ لخوا جوړيده او د پايلوچانو تر منځ به د غبښتوب آزاده سيالي کيده، دوه دوه اخته وه د سيالي کوم کوم ريفري او حکم نه درلود. دوی په په خپله فيصله کوله کوم يو چي به نوري يې د لوبې د دوام توان نه درلود. د سلام دی تاته باداره! په ويلو به تسليم شو.

هلته دوه په پتوانو کي سرونه پټ کړي وه او يو بل به يې د بوزي په بڼکراو نيره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کېده چي يو به بيتابه شو او سر به يې لوڅ کړ نو بيا به د هغه بل تابع گڼل کېدی، دلته بيا دوه دوه نورو کميسونه ايستلي وه او جوش کړی هگی يې په بغلو کي نيولی وې د هريوه څخه به چي هگی ولويده نو و هغه بل ته تسليم شو. د دوو نورو بيا ډبرې غور ځورلې او سرونه يې ورته نيولی وه هريو چي به سربچ کړ نو لوبه به يې بايله او هغه بل ته به د سلام دی تاته باداره په ويلو به تسليم شو. دوو نورو به بيا د تبي لاندی اوربل کړی وو او لوڅی پښې به پری ولاړه.

بنگ، تور قادر او شور غلام رسول پر چلم بندار کوی. د تور قادر سترگې پريو هلك چي پر خره سپور وو او ځان يې پورته پورته کاوه، غوښتل يې چي له ونې څخه زردالو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانيه ځان وشلوه!

په بنگ دا خبره بده ولگېده، نو يې مخ قادر ته ورواړاوه او ويي ويل: دا دی بده خبره وکړه موږ هم کشران لرو زياته موستره په دی پای کي! خبرو تاو واخېست.

بنگ ورته وويل:

-زما هغه ورځ نه هيريږی چي زما د کريم سره جنگ و او ته د سيلاوې سره زما مرستې ته راوړسېدې زياته موستره...

قادر ورته وويل:

- زما هم اندوال يې كنه نو د سره كتلي به مې وای.
ددې لپاره چې غوسه يې سره شى. دواړو سرونه په پتوانو كې پټ كړل او يو بل يې دومره
په نيره او جوالدوز سره ووهله چې پتوان يې په وينو تك سره شول
(د كريم او بنگ د كرك پر سر شخړه شوى وه بنگ د كرك شوقى و، كرك يې جنگ ته تيار
كړى و ټوله ورځ يې هغه په لاس كې كېنسته پورته هاخوا د پخوا كوى چې جنگ ته تيار سى،
د جنگ نه يوه ورځ مخكې يې هغه ته تر سهاره بېدار خوابى وركړه او سهار د لمانځه وخت
يې دوه ساعته خوب ته ايله كړ او بيا يې وړې تېزې او له خوبه گيچ او سر بداله د جنگ ميدان
ته يووړ او د كريم له كرك سره يې جوړه كړه.
ميدان د كرك بازانو خورا گردى شوى وو له هري خوا نارې پورته كېدى:
- ايله يې كه !
- لاسه مه وروړه !
- د پخوا ته يې كه !
- مابين ته يې كه !
- بنگ يې وهى !
- كريم يې وهى !
- كريم يې وهى !
- شاباش په سترگه يې واهه !
- له سريي ټينگ ونيسه د نامى زو !
د شرط تړونكو بيا نارې وې:
- څلور په يوه !
- درې په درې !

.....

د بنگ كرك چې د بې خوبيه گيچ و، يوه موبنكه يې د كريم د كرك په سترگه ولگېده او چې
دويمه مېنو كه يې غورځوله د كريم كرك په تنبديدو شو

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

کريم د خپل بگېل کرک سر په دوو گوتو له تنې جلا کړ او خالی کڅوړه يې پر مخکۀ وويشتله. بنگ ته يې بد بد وکتل او پر مخکۀ يې تو کړل بنگ ورسره کله کله شو او کرار يې ورته وويل:

- ما بنام به د غړندو کي بابا زيارت کي سره گورو !

پاته مو ستره په دې پای کي

کريم ورته وويل:

- سمه ده زياته بزاتره !

ما بنام چي بنگ د غړندو کي بابا زيارت ته ورغی د کريم تر شا خو انديوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سيلا وه په لاس د بنگ مرستې ته راوړسيد، د کريم انديوالان تر شا شول.

بنگ ښغ وکړ:

- وار کوه زياته مو ستره...

کريم ورته وويل:

وار ستا دی زياته بزاتره !

بنگ په غوسه ورته وويل:

- پوهيږي زياته مو ستره په دې پای کي !

- زه چغال نه يم چي اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کريم په خپله شپږه د بنگ نس ورځيري کي د بنگ کولمې لاندې توی شوی بنگ خپله سيلا وه د کريم په سينه کي ور ښخه کړه، او هغه د اخ په ويلو پر مخکۀ ولويد. بنگ خپلي کولمې بيرته په نس ننه ايستلې، ملا يې ټينگه وتړله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنگ له چورته راووت»

بنگ پر مخی پريوت او د ملک نوکرانو ته يې چي چرس يې پخول وويل:

- راشی زما پر شا چرس پاخه کي !

د بنگ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پيل شول، هر وار به سیر-دو سیره تللی تاوېده تر هغه چي چرس وچيدل د بنگ پر شا اور بل وو.

هلکانو، ځوانانو او نورو چي دوی يې لېدل او څارل په رډو رډو سترگو يو بل ته کتله، يو وار بيا:

- د مور شيدی بنگه !

- نامی د ناميانو يې !

- د هغه مور چي تا نه منی !

زور او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسيد، چي چرس پاڅه شول او بنگ وداريدی خپله لمن يې ايله کړه او خپل پر ځای کيناست داسې ارام کيناست تا به ويل چي هيڅ نه دی شوی. ملک او نوکرانو يې ډېر کوشني شوی وه. په دې وخت کی چلم سر شو خودا بل ډول چلم و، يو کش يې بڼه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چي د ملک نوکرانو يوه يوه ځان ايسته او څوک چي پاتې وه هغوی مازی خوله پر ايښوله، او کوم يوه به چي دود کش کی بيا به په ټوڅه ټوڅه شوه دا ټوڅی به د موسيقي بڼه ونيوله،

يو ساعت کي يوه سرخانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خياط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ور ولاړ شو د چلم سرخانه يې تازه کړه او په چپه سرېمه يې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ويستل، دې قورونو مېلمنو ته څه ان چلم ته يې لا خوند ورکړ او سرخانه يې په همدا يو وار پوچه کړه.

بيا د هری لوری:

- د واه واه استاذه !

- د مور شيدی !

رڼونه پورته شول.

ملک چي نفرو يې خانه ور خامه کړی وه يو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه يو وچ شوی لړم راويست او پر چلم يې د چرسو پر ځای کيښود. بنگ چي تراوسه يې دوې سرخانې په يوازې سر پوچې کړی وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولگيد، نو واريې درمخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه يې سرخانه پوچه کړه، ځکه هغه په ځان کي دا تاب لېده او نه يې غوښتل نور ناميان شرمنده يا لېونی کړی. هوا او فضا مېله ځی ته بل شکل ورکړی وو هرېخوا ته دوه-درې پراته وه. ټوڅه، ټوڅه....

په دی وخت کي د رابلل شوی سندر غاړی ږغ پورته شو:
غښتلی خللک په هر چا باندی ډیر گران دی
دا ټوله بېشکه په خپل حال کي شنه زمریان دی
د خاکریز شاه آغا ننگومه
دده درو درگا ننگومه
په مزار کي یې نغاړې دی
په دربار کي شنی منارې دی
سلطان عطا بابا د پیرانو خلیفه دی
مزار د شا غنډان بابا عجبه بڼایسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سید اولیا ننگومه
د خاکریز شا آغا ننگومه
بگت بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قریش هم هغه شین کوخی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننگومه
لوړ سید اولیا ننگومه
د خاکریز شا آغا ننگومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چي تیرشی پیرپایمال دی
بل نازولی د رب سید اسلم دینجوايي دی
فریح الدین اخوندزاده قطب زمان ننگومه
موی مبارک او خرکه د خیر الانام ننگومه
لوړ اولیا ننگومه
د خاکریز شا آغا ننگومه

.....

په دې وخت کي يو تن راغی د بنگ په غوږ کي وبونگېده. بنگ پتو له يوه کونجه ونيوی ولاړ شو او ويي ويل:

يارانو د خدای په امان زياته... مو ستره په دې پای کي !

او کوږ کوږ رهی شو.

بنگ ته د کومندانۍ لخوا د هديرود ناجوگانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازيگری

بنډارونه هلته کېده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دې غوښتی وو. غنی خان نایب

الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو. بنگ کوږ کوږ چي په یو لاس

کي يې له عادت له مخی د کمیښ لمن گونځې گونځې نیولی وه بل لاس يې لکه اولدار

ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ، او هلته يې له يوه تن نه يې چی دروازی ته نژدی

ناست وو وپوښتل:

- دا نایب صایب بیا کوم یو دی ؟

هغه نایب الحکومه ته گوته ونيوله. بنگ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ويي ويل:

زه تا را غوښتی یم زياته مو ستره په دې پای کي !

نایب الحکومه چي یوازی په دې پوه شو چي تا را غوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنی

کومندان ته وکتل:

د امنی کومندان ولاړ شو او ويي ويل:

صایب دا بنگ حبيب الله دی بنگ حبيب الله.

غنی خان بنگ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ويي ويل:

ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر محکه په لاس را کړی، ټول ستا نه شکایت کوی.

بنگ ورته وويل:

- خبر یاست ټول مشران اعلی حضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی

د نایب الحکومه رنگ لږ ژیر شو او ويي ويل:

- دا درواغ دی !

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

بنگ ورته وويل:

دا ستا هغې هم درواغ دی!

غني خان امر وکړ:

-لښتې راوړی!

بنگ هم بېله دې چې څه ووايي

خپل پتو يې اوار کړ سدری يې ويستله او پور مخی پريوت.

نايب الحکومه ورته وويل:

- اqlا پوښتنه خو وکړه چې ولی دی واهم!

بنگ وويل:

-زه د وهلو وروسته بيا پوښتنه کوم...په دی پای کي!

نايب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودرید او بنگ يې پر شا وټکوی او د

مجلس خلکو ته يې وويل:

-کنډاريان واقعاً باتوران دی!

بنگ د کور خوا ته رهی وو په جاده کي د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د

ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که يووړه بايللی ډله به يې پر چيچو غاړو تر

چار سو پوری وړی

لوبه ډيره توده او ضدی شوی وه دواړو خواو پتوان تاو کړی وه چالا په پتو وانو کي ډبرې

اچولی وې او يو نيم لا زنځيران په لاس کي نيولی وه هريو به چې رامخکی شو په يوه وار به

يې په سترگو توره شپه شوه او داخ، وای په ويلو به بيرته دايری ته ننوتل.

هېڅ يو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حيران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت

کي د يوه سترگې پر بنگ ولگېدی ورغی او هغه يې میدان ته راوستی د هلکانو زاريو

اړيست چې میدان ته ننوځی.

بنگ پښه پر خط کېښودله او په بله پښه يې د حريفانو پښې تعقيبولی د زنځيرونو او

پتوانو وارونه يو د بل پسې کېدله، خو بنگ ښور هم نه خوړی تا به ويل دا وارونه پرده نه د

پروړو پر گونی مښلی پر حريفانو له ډيری وارختايی خولې راماتی وې. يو ځوان چې

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

زنځيرونه يې په لاس او پر ځان ډاډه وو لږ ورنږدې شو سوچ يې کاوه چې په يوازې به يې تر شا کړي لږ مخي ته ورغی بنگ چې هغه تر سترگو لاندې څاري په يوه ټوپ سره يې پښه ورورسوله او ميدان يې وگاټه.

شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډيرې خوشالي خپل پتوان پورته پورته غورځوله وړونکي ډله د حريفانو په چيچو غاړو کښيناستله او د شا بازار خواته رهي شول يو تن چې د د حريف پر چيچو غاړه سپور وو د خپل حريف سترگي پوتې کړې او بل د لاس گوتی ورته ونيولی او و به يې پوښتل:

-ارغونچکي بر غونچکي يو تار دوه يې غونچکي سلا په سلا اور بگو چند؟
هغه به له ځانه ځواب ورکړ:

-سه

يو وار په ټولو په يوه ښار يې کړه:

غلط بگو چهار!

د کورس به شان به دا آرغونچکي بگو چند... د نارو او شور سره تکرار بدل و خرقی شريفی مخی ته د تيرېدو سره بنگ مخ و خرقی شريفی خواته کړ او يو عسکری سلام يې وکړ چار سوته لانه ورسيدلی چی يو نيمچه ځوان د توپنچي دوه تکه وکړه.

دا لومړی وار وو چې په عادی خلکو کي توپنچه پيدا شوه هلک توپنچه په گنده ووهله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.

۱- شپږه: غټه او پلنه گردی د موچيانو برنده ده چې د لرگو لاستی لری.

۲- خردوم: د سرپو غټی (گلوله) چې د خرمنی لاستی لری.

۳- د یخی کولنگ: کوشنی کولنگ دی د یخی ماتولو لپاره.

۴- د بزی ښکر: د بزی وچ ښکر دی چې تیز او نری شوی وی او منځ يې د سرپو ډک شوی وی.

۵- سیر: د کابل یو خور دیا (۱۱۰ گرامه) کیږی.

غرغړه

پر خره سپور چارچي چي سپين خيرن کالي يې اغوستي او په خربيل شوی ککړی يې دوه تاره د خاصې لنگوته تړلې وه ، نغاره ډنگوله د کوشنيانو شور ماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د يوې لارې وروسته به يې له خره نه ځان لر پورته کي . په ناست رغ يې لکه هغه سندرغاړی چي ټوله شپه يې غزلي ويلی وی ويل:

- خبر اوسی ! خبر اوسی !

د راز او باز نه يې داسې ښکارېده چي ملا يې کړوپه وي ، د غاړې رگونه به يې د جار په وخت کې وپرسېدل داسې مالومېدل چي په زوره يې له ستوني را باسي يا څوک يې خپه کوی.

بيا به يې يوه لاره نغاره وډنگوله ، له خره نه به لر پورته شو او نارې به يې کړل:

- خبر اوسی ! خبر اوسی !

د پرنگيانو جاسوس...

د کوشنيانو له شور ماشور نه جار ښه نه اورېده کېده نو ځينو به يو له بله پوښتل:

- څه خبره ده؟

او څوک څوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ يې واوري چي خبره څه ده. او بيا به د چارسو خواته رهي شول. خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهي وه هلته يو دار جوړ شوی وو د دار لاندی يو ځوان چي تر اوسه يې پيره نه وه خربيلې او بریتونه يې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه يې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو . کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله يې خاوره مچ کړه او د دار خواته ولاړ د دار پرې يې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کي لاهو شو:

«...تور جان د پرنگيانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اندېښنو کې ډوب وو

چي پيره دار کوټې ته را وگرځېد او تور جان ته يې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشي

تورجان چي د څوکی ناستي سترې کړی وو په یو او بل انډی کېدی د یوې اوږدې اړمۍ وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهې شو او بلی گوټې ته ننوت. هلته یو ډنگر، جگ سړی چي په خپله ژیره ږیره کي یې گوټې وهلې او شنې شنې سترگې یې لکه کوکی برېښیدې د میز شاته ناست او سترگې یې نېغی وړه ته نیولې وې د تورجان په لېدو له ځایه جگ شو او ښه راغلاست یې ورته ووايه. تورجان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شاتنه و اړختا غوندی وو او رېږدېدی. خلوری خواوی یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې. پر میز باندی یوه څړه شپو خولی، څو قلمونه، یوه زنگ لرونکی ساعت، مشوانی، څو کتابونه او پانې یو بیرغ، یوه گردۍ نخشه او څه اوڅکې (کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.

د میز لاندی یوه ټوټه غالی اواره وه. یوه الماری او څو همدوله څوکی گرد چارپیره ایښودل شوی وې، پر دیوال باندی د یوې ښځې انځور ځوړند وو. ناست سړي چي په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پېپ ولگاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چي د میز لاندی پراته وه او نه ښکارېده ډکه کړه او د تورجان مخی ته یې کېښودله، بیا یې تورجان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ، څو کاغذونه او د لوټو یوه ښځه یې په داسې حال کې چي په لاسو کې یې مروړلې د تورجان مخي ته کېښودل او به بند بند رغ یې لکه کوشنی چي نوی په خبرو راغلی وی وویل: د بابا تنخواه دی!

تورجان چي تر اوسه پورته کتل د دې خبرو په اورېدو یې سرکښته شو ژامې یې ورېږدېدلې په مغزو کې یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایي سره وکتل، رنگ یې تک ژېړ واوښت، سترگې یې له کوگله راووتی، د بدن وېښتان یې ودرېدل، د خولو سیلاب پر رامات شو.

ستونی یې وچ وچ کېدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غروپ ترې وکړی، سترگې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترگې شنی وې وکتل د انځور نه یې سترگې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه بېرته کړ او همداسې په

ليکونکي: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

سوچونو کي ډوب شو او فکريي کاوه خوب ويني خو د جگ سړی خبرويي د سوچونو مزی وشلولې چي يي ويل:

-پلار دی مامکو یادوم، ډیر مسلمان، په هیواد مین او نیک سړی وو، خدای دی هغه وبنسې! ښه تاویزونه يې ورکول.

او په لږ جدی توگه يې زیاته کړه:

- ما خپل زوی مايکل لپاره د نظر تاویز ځینی اخېستی وو....!

د پرنګي د ښه مسلمان، هیواد دوست او نیک سړی ملنډو، ستغی سپوری او سپک، ښکښل ورته ښکاره شول، داسې يې ننګرل چي څوړند انځور پرې خاندی د بهرنه يې هم د خندا ږغونه اورېدل.

فکريي کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سوراو سپین کېده د خندا او پېغور ږغونه يې په غوږو کي انگازې کولې نو په دواړو غوږو يې لاسونه ټینګ ونيول لکه لېونی له ځایه وغورځېدی غوښتل يې دا جگ سړی خپه کړی...

جگ سړی چي ډاډه اېسیده د یو زور کتاب څو پاڼې يې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته يې کېښود او په ټیټه ریغ يې وویل:

-دا دی د پلار گوته او دا يې هم لاسلیک!

بیا لږ موسکی شو او ويي ويل:

-د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده!

د تور جان بدن د لاسلیک په لېدو سره سوست او بند بند يې درد واخېست د زړه درزايي

زیاته او سترګې يې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چي سره سره سپڅونه يې اندامونه

سوځی، ډډیری غوسې يې شونډې په غاښو چېچلې غوږونه يې ډپ وه، څه يې نه اورېده

په خولو کې لوند خېښت وو سا يې لنډه لنډه کېده مغزو يې چيغې وهلې

زما پلار د پرنګيانو تنخواه اخېستله؟؟؟

نه، نه هغه نه اخېستله!

په داسې حال کي چي لونګۍ يې په غاړه کي لوېدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له

کونسولی نه ووت او د غره خواته يې مخه کړه.

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

د خلکو کټ کټ خنداو يې په غوږونو کې انگازې کولې، هغو يو بل ته ښودى: هغه دى هغه دى د مامکو زوى هغه دى... ودرید، ښه پام يې وکړ خو د خلکو خولې پوتې وې هر يو په خپل کار او بار اخته وو. مغرور تورجان هغه تورجان نه وو لکه جوارگر چې ټوله شته يې بايللي وي سترې ستو مانه مالومېدى. را وگرځېد او د ښار خواته رهي شوخوپه مغزو کې يې انگازې وې: زما پلار د انگريزانو تنخواه اخېستله؟ د پلار خبرې، لمونځونه. تاويزونه او حجونه؟؟؟؟ شيطان رنگارنگ چورتونه په زړه کې ورگرځول... راخته ته يې هم واخله! پلار دى دا کار کوى چې تر ما په زړواري متقى وو... نه. نه دا کار نه کوم!

لکه سودايي له ځان سره بونگېدى، سترگې يې د اوبنگوله زوره نمجنې او تکی سړی شوى وې په ښار کې د پخوا هاخوا لکه لېونى گرځېدى را گرځېدى محکې ارام نه ورکاوه.. د کور او دوستانو نه يې ناپ مات شوى وو نه پوهېده څه وکړي؟
د کوره وتښتى؟
ځان مړ کړي؟...؟

ناڅاپه يې سترگې پر حاجى بابا ولگېدلې، حاجى بابا يې د پلار اندوال و هغه ډير جهان دیده او نیک سړى و، دوه واری په پښو حج ته تللى وو په برو باراز کې يې پر يوه لرگينه تخت چينى لوبنى پلورل تورجان يو اند ودرید، يوه خوله نسواري يې خولې ته واچوله اعصاب يې ارام او ځان يې کنترول کى. بيا نو د حاجى بابا خوا ته کرار کرار رهي شو له سلام وروسته يې د حاجى بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلى رغ يې په داسې حال کې چې تړمى تړمى اوبنکې يې له سترگو بهېدې وويل:
- حاجى بابا سلا راکه!

ژړانه پرېښود چې څه ووايېښه ډيريې وژړل د اوبنکوبه تويېدو يې د اوږو بار سپک شو، نو بيا يې ټوله کيسه و حاجى بابا ته وکړه: حاجى بابا هم لکه لېونى غوندى شوله ځايه جگ شو:

- دا درواغ دى!

- نه، نه دا درواغ دى!

چغې يې وهلي.

د شاوخوا خلکو په وارختايي حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چي يوشی يې به ياد شوی وی بېرته پر خپل ځای کينا ست. سري يې په زنگنو کېښود او په سوچونو کې ډوب شو لږ شېبه وروسته يې سر را پورته کړ او تور جان ته يې وويل:

- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !

- خو څه !

خو يوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وېښی د بادامو په سرای کې ولاړ وو چي غلام ماد کاکو راغی او ويل يې چي د پرنگيانو کونسولی هغه خلکو ته چي په ډکه کاسه يې خوړلي وی او د سرلوړی ژوند يې تير کړی وی، د سقاو په اړو دور کې يې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پيسی بېله کومی مدعا هره مياشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ويل:

- دا مفتی پيسې دی موږ اوس ازادی اخيستی ده

دا وو هغه مکر چي زه اوس پرې پوه شوم تور جان چي د حاجی بابا خبرو ته غوږ نيولی وو وپوښتل: دا نو څنگه؟

- زويه! هغو رښتيا دا پيسې بېله مدعا ورکولې او د پيسو د تسليمی لپاره يې لاسليک او د گوتې نښان غوښت زموږ سپين ږيری چي محتاج وو کاری يې نه را نه اخېست چي موږ مړه شوي بيا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وايي راشی د پلار تنخواه مو واخلي. اولادنه يې چي د خپل دينداره پلار لاسليک او د گوتې نښان ووينی بيا ځان ترې قربا نوی...

د تور جان په شونډو کې خدا را پيدا شوه د تندي ماتي شوی خولې يې د لونگی په شمله پاکي کړې او په داسې حال کې چي اوږې يې پورته غورځولې ورو وويل:- زه تلم د پلار قبر می وړانوی او يا مي د هغه تنخواه اخېستله او ښه شو چې پوه شوم

حاجی بابا وويل: تور جان زويه! اوس چې د دې کيسې په راز پوه شوی نو چاره يې ستا په لاس ده د تور جان وينه واپشيدله په هډوکو کې يې قوت ننوت، ځان يې دروند حس کړ د ښه دينپالی او هيواد مينی کورنی غړی وو او تللی غرور يې بېرته راستون شو. له ځايه ولاړ شو او سيده د کونسولی خواته ولاړ

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

يو گړی وروسته په داسې حال کي چې شخه لونگی- يې ترلی وه د کونسول له کوټې نه
راووت او په لوړېغ يې ويل:
-سردی چېتې سردی ليلام شه پرنگيه!
لاس دی ترلندنه خلاص!
د شپې بيا کومندانې، اولداران او ولچک زولانی او دار.
... دا ټوله داسې ژر پېښ شول چې پوه لانه شو
د کازی خبرو دی له دی سوچونو راويستی
د کازی په لاس ښورولو سره تور جان دارته پورته شو او د سا په غرغړ کي يې کينه پښه
يوه جټکه و خوړله او موچنه يې لس- دولس گزه هاخوا ولوېدله.
را ټول شوی خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهي شول خو ځينو نارې باندي ټوکړی او
ځينو بيا په بدورد ويلو خپله هیواد پالنه څرگندوله

يوه لپه خاوره

بوډی چي مخ یې لمر او دوږو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او رېږدېدلو پښو د کوچنوتی او مید سره په وچه دښته کي پر مخی روانه وه سا یې لنډه لنډه کېده داسې ښکارېده چي د پلو کوشنی غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانیا فکر نه کاوه یوازی یې د لارې په لنډولو باندي سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړی وه چي سبا ته به بیرته راځی ځکه دا یې د کور مشره او نارینه وه.

وار وار به د کوچنوتی او مید په سترگو کې اوبنکې رابښکاره شوی؛ ستونی به یې له ژړا ډک شو؛ شونډې به یې بوڅې بوڅې شوې او زړه به یې غوښته چې چغې ووهی خو ورپه یاد به شوه چي د راتگ په وخت کي یې د آنا سره وعده کړی وه: زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې یې هم یوه یوه اوبنکه په بارځو رالوېده، خو ژر به یې د لاس په شا پاکه کړه چي انا یې ونه ویني

...بوډی په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه یې ډک وو، کله کله یې غوښتل چې په دښته کي خپل سر لوڅ کړی پر سر خاوری وښندی او خپل وېښتان وشکوی...

خو ځان به یې ټینگ کړ، غوښتل یې څه ووايي خو شونډان یې سره نښتي وه، او په زړه کې به یې ویل:

دا به د خدای رضا وه!

له ډیره مزله وروسته ویش (سرحد) راورسېده غوښتل یې په پټه تیره شی خو یو چاغ ملیشه چې غټه خېټه یې درلوده او په گڼو تورو تاو شوی بریتو یې لاس تیر او بوډی ته په زیربغ وویل:

- څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډی څه وارختا غوندی شوه په داسې حال کي چي ترڅه موسکا یې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

- څه شی نه دی !

خو ملیشه کله په دې راضي کېده په زوره یې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کتو یې داسې وخنډل چې بریتونه ان ټول صورت یې وښورېدی.

ملیشه نورو انډیوالانو ته ښځه وکړه:

- هله دلته راشی بوډی، څه شی را وړی دی !

څلور پنځه تنه پر بوډی را ټول شول د پرانیستل شوی غوټې په لېدو کټ کټ په خدا شول. د بوډی زړه لا نور هم له گرومه ډک شو

... لمر په ډوبېدو وو چې بوډی او کوچنوتی او مید یوې لوی هدیرې ته ورسیده او دواړو د پخوا هاخوا په لټه پیل وکړ داسې ښکارېده چې کوم شی یې په هدیره کې ورک کړی وی بوډی په داسې حال کې چې له ځانه سره بونگېده کوشنی او مید ته یې اشاره وکړه: چیری دی؟

بوډی لکه لېونی له ځانه سره بونگیده او ویل یې:

دا څومره ډیر شوی دی !

په دې وخت کې او مید نا بېره ښځه وکړه:

آنا دا دی پیدا می کړ !

او له دی سره سم دا ښځه هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر ترېتم او ورک شو.

بوډی او او مید د یوه قبر سره کېناستله او د کری ورځي ستریا یې هم هلته هیره کړه.

بوډی په داسې حال کې چې یې شونډې پاکولې او د اوبنکو ډکې سترگې یې اسمان ته ونيولې او خړې پرې شونډې یې بې ښځه ښورولې، او بیا

یې خپل ریرېدلی لاسونه پر مخ تیر کړه

او په اسکیرلي ښځه یې د قبر سره مرکه پیل کړه:

زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ

او مید په داسې حال کې چې د ویرجني او غلی ژړا سلگۍ یې اوریدل کیدې او یوه نیمه

اوبنکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوخ بنگ حبيب الله

نوره هوا تياره شوی وه بودی ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د
قبر شاوخوا وشیندله
دا ده د وطن خاوره دی!
دا ده د وطن...!

زویه تا به تل ویل: زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...
او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندی وښندی چي بیرته ژوندی شم
د بودی له سترگو خو څاڅکی او ښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او داسې ورته ایسیده
چي د خاورو وړمه په ټوله هدیره کې په خپریدو ده
قبرونه به ښورېدو شول د یوه یوه نه رغ په راپورته کېدو شو:
ادی!
مادر!
آپه!

دا رغونه وار په وار دیرېدل او په ټوله هدیره کې پیچل کېدله او ازانگی یې کولې، دوره
او توپان ورسره پیل شو:
ادی ادې ادې.....
مادر مادر مادر....
آپه آپه آپه.....

داسې ښکاریده چي قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږي؟!
بودی په توره تیاره هدیره کې د دورو، زلزلې او توپان په منځ کې کرپه ملا او لوخ سرپه
داسې حال کې چي سترگې یې پوټی کړی وې او کوشنی او مید یې پر سینه ټینگ نیولی
وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

د کور هديره

زړه گاډۍ چې د آس غوږونه يې نور د راکټونو ډغونه ته بې تفاوته شوي وه به سکنی ماښام د ښار خواته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.

هغه په عمرپوخ سړي چې گاډۍ کې سپور وو څه پرېښانه ښکارېده.

ښار کې څه نه لېده کېده، يوازې د سړک په يوه گوټ او بل گرځنۍ کې د ريگو د گونيوله

منځ نه د ټوپکو ميلې مالومېدې. د پسرلي دوېمه شپه وه، د څلورو ورځو راهيسې په

ښار کې د ورځې له خوا د درنو وسلو زړونه ډزی کېدې د ورځې به خلک په کورونو کې وه

او د شپې چې به ډزی څه لږ شوی نو د اړليکينوتې پنا ته به د ورځې مړي ښخول.

دوې شپې منځ کې کله چې لسو - دولسو تنو په هديره کې د خپل دوست ټوټه شوی بدن

سره وروستی خدای په امانی کوله او په هغه يې خاورې اړولې د يو بل راکټ په لوېدو

سره اته نور هم د هغه سره يو ځای شول.

...ښاپېری د تناره څنگ ته ناسته او ډوډۍ يې پخول وړ ماشوم يې چې پسرلی نومېد د پلار

په غيږ کې پروت و ښاپېری خپل ميره جمد رته ږغ کړل:

اوسړيه!

هلک هلته پتاوی ته پر نغاړ کې پرېباسه او څه خس راوړه!

ښه!

او يو غږ شو او دا غږ لکه تالنده په غرونو کې سره وپېچيدی او بيا يو شېبه چوپه

چوپتيا خپره شوه.

له ښاپېری نه ميره او زوی دواړه په دوږو او لوڅرو کې فنا شول.

ښاپېری يو اند کيچه وه او غوږونه يې ډپ وو چې په خود شوه سترگې يې وموښلې.

يوه کرېزه يې تر غوږو شوه همدا سې يې له ځايه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی

ويلو سره يې پسرلی له دوږو څخه را پورته کړ

ماشوم شين وو او ښځه يې په کوگل کې ايسار شوی وو يوازی کغ کغ يې له خولې خاته او
بنايسته تورې خماری ماشومانه سترگې يې مرغۍ مرغۍ کېدې غوښتل يې د مور نه
خدای په امانی واخلې او هغې ته يې کتل چې خبره يې ذهن کې وسپاری...
بناپېری جمد رته پام شو چې په خاورو کې پروت دی او د دې په لور گوری.
بناپېری ور منډه کړه خو هغه رډ رډ خپلې بناپېری ته کتل...

يو وار به يو ته بيا به يې بل ته کتل يو وار به يې يوه غېږ کې نيوی بيا بل او به ننوتی
شانته ښځه يې په زاريو زاريو ويل:

سړيه! يو څه خو ووايه!

گوره! پسرلی نه ژاړی

خو جمد ريوازی ورته کتل.

بناپېری خپلو وېښتانو ته ورحمله کړه، په سړيې خاورې باد کړې، پسرلی يې له مخکې
پورته کړ، هغه يې پر سينه پوری ټينگ ونيوه او د هغه په خاورو لږلي مخ او لاسونه يې
بنکلول. تې ته يې واچوی. خود هغه د خولې نه يوه د وينو نری ليکه گريوانه ته راتوی
شوه. هغه غوښتل ویده شی د پلار سره يو ځای ځکه هغه نور يوازی د پلار لولو اورېده.
د بناپېری لاسونه او کالی به وينو سره وه.

پسرلی يې د پلار څنگ ته پرېست. غوږ يې ونيوی د گاونډيانو د کور نه ژړا او ساندی
اورېدې کېدې.

بناپېری له ځانه سره وويل:

په خوارانو لکه چې څه ماتم دی؟!

غوښتل يې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلې خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې
بناپېری په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې يې ساندی ويلې ځکه ښځه يې ټپ ولاړ وو،
ستونی يې وچ او شونډان يې سره نېستی وه.

ماښام څلور - پنځه تنه د يوم او کولنگ سره د بناپېری کره راغلل ښځو بناپېری په زوره
کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنيدل او بونگېدل اوريدل چې يې يو بل ته ويل:

همد غلته هديره ورته جوړه کی!

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

- هو ! هديره ليري ده ژر کوی چې بيا ډزی پيل نه شی !

- ژر کوی هلکو !

بنا پېری له ځانه سره وویل:

دا خلک ولي دومره وارختا دی !

بيا يې غوږ ونيوی

- دا ځای پوست دی؟

بيا د يوم او کولنگ ټک او ټوک...

هغې له ځانه سره وویل:

شاباش بڼه د زړه له اخلاصه کار کوی

بيا يې غوږ ونيوه

الله اکبر الله اکبر... امين امين خدای دی وبنی

هغې له ځانه سره وویل:

لکه چې څوک مړ شوی دی !

نه ، نه ، نه ، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...

کرار کرار د يوم او کولنگ ټک او ټوک د گاوندیانو کورونه ته ولاړ

دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځي نو په منډه يې ځان د کور منځ ته ورساوه.

د کور غولۍ بل ډول ورته ښکارېده هلته د نويو قبرونو سره چوپه کیناستله

ناڅاپه يې غوږونه ښغ شول او يې ويل:

لکه چې پسرلی ژاړی؟

د ځانگو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د لولو په ويلو يې د ځانگو ځنگول پيل

کړل. خوژري يې پام شو چې ځانگو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.

نو په يوه هېبت سره يې د کوټې خواته منډه کړه. هغه يې هلته هم ونه موند بهر په بېړه

راووتله او د انگر خواته يې منډه کړه او د يوه قبر خوا ته کېناستله. د قبر پستي خاورې يې

په منگولو شندلې

ليکونکي: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

د کوم شی په لټه کې وه ، ښځو هغه بېرته په کښولو کښولو کوټې ته ننېستله. ټوله شپه یې په دې سوچ چې خاوند او زوی یې چیرې ولاړل؟
څه وخت راځي؟
وېښه تیره کړه.

سهار د لمانځه وخت یې په یو ډول د گاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته یې منډه کړه.

داسې ورته اېسیده چې د کوم شی ښځه یې اورېدلی وی شاته یې وکتل او بېرته یې سر را وگرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدې کښاستله
لکه چې چا په چپېره وهلې وی ورو ورو یې سلگۍ وهلې
ښځو ډیرې هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځي ځکه بیا د توغوندیو باران پیل کېده خو دا واری یې زور په ونه رسېده.

هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سړي په زنگانه ایښی او وچي وچي سلگۍ یې واهلې

شپه ناوخته وه دا هلته ویده شوی وه

....د گاډۍ قرچهار شو د زړې گاډۍ نه یو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېری کورته ننوت.
یوه زړه ښځه یې مخی ته ورغله او څه یې ورو غوږ کي ورته وویل او د سکوت په اشاره یې وپوهاوه.

پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چې خوشاله ښکارېده او له ځان سره یې خنډله په خوب کې یې لیدل چې پسرلی ورته خاندی او خالپوری کوی.
پلار یې د هغې په لېدو ونه شو کولای ځان ټینګ کړي نو د لونگۍ ټوله شمله یې خولې ته تمبه کړه چې ښاپېری له خوبه وینښه نه شی او تودې او ښکې یې په گریوانه را توی شوی.

غاو

نواب په مات او نهېلی زړه بې پروا سترې ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لېری لار
شی ښه لېری چې یوازی دی وی او بس
له لوږی او تندې یې سترگې کښته تلې وې. بدن یې سوړ او ښه یې تکه ژپړه شوی وه. د
چوټو وندې یې خلاصی، لوخ او بیر سر، خیری گریوان، په وینو ککړ مات تندې، وچو
شونډ او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوتکې
اچولې وه. مخ په وړاندې ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېد!

له درد او سوزنه یې سترگې پوتې کړې یو سوړ اسویلی یې ویستله او د بانو په پورته
کولو یې د نهیلې ترمې ترمې او ښکې له سترگو په گریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکارېده او لمړی په تورو وریځو پوت لېده. په سوچونو کې ډوب وو...
زاړه چکله موټر کې د کلی خواته روان وو. سترگې یې پوتې پوتې کېدې، روپۍ او جمال
یې سترگو ته نڅاه کوله، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکې کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ، دی یې د جلب او احضار په
نامه جنگ ته بوته د قانون له مخې د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو
خو په چا دی منل، یو کال کېدی د هغوی نه جلا شوی وو. ایله اوس په دې وتوانېدی چې
وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلې میرمنې ته، اولادو ته، سپین ږیری پلار او بوډی
مور ته بیرته راشي او د وی سر پرستی وکړي...
کورته هوسېدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی، خپلې مخکې ته ځی خپل اولادو ته
ځی.

د بس سپرلېو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او بانډې خبرې د تجارت خبرې...

خو نواب په خپله خوبونو کي ډوب وو. يو وچ غونډی سړی چي نری دوه تاره ږیره يې درلوده او رډه درواغ يې ويل لگيا وو د کوم چا وياړنې يې کولې چي د بس پر سپرليو چندان بڼه نه لگېدې.

بس همدا سې کړلېچونه او پېچومی ، غرونه او شېلې ، د بنسټې او ځنگلونه يو د بل پسې شاته پرېښودل او پر مخ روان وو.

...نابره خو وسله والو چي تور مواونه يې وهلي وه د بس مخي ته رابښکاره شول. به بس کي د خدای دی فضل کوی او کلیمې ويلو ږغونه پورته شول. يو وسله وال چي تور مول يې وهلی وو او يوازی يې دوې په رنجو توري سترگې ښکارېدې ، بس ته راوخت او په آمرانه لهجه يې وويل:

ټول نارینه دی کوز شی !

د سپرليو نارې په خوله کي وچي شوی او وېښتان يې يې په بدن نيغ ودرېدل او بېله کومي خبرې له بس نه کوز شول

يو سپرلی په عاجزی وپوښتل:

- سيا سړې مو څنگه کېږي؟

- هله ځی هغوی دی دلته پاته شی.

- او سپين ږيري؟

- هله ټوله ټوله.

د کوم يوه د آخ چغه او د لويېدو ږغ د سپرليو پښې لا ورچابکي کړې...

- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !

سپرليو مخ په غره ځغاستل ، نه پوهېدل چي څه به کيږي؟

په خبرو بنديز لگول شوی وو بيا هم ځينو به چي وخت وموند نو يو بل سره به بونگېده.

بيا د يو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شاته يې وکتله يو زور بوډا چي په لارې سم نه شوای تلای څه دې ته چي پر غره پورته او منډې وکړي پر ځمکه ولويېدی او هڅه يې کوله مخ قبلي ته وگرځوي د بوډا په لېدو ځينو چوټې او بوټونه ويستله او په لوڅو پښو د غره

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

په ختلو شوله، ځينو د جيبو نه څه ايستل په گوتو کي يې له مروړلو وروسته کندو ته غورځوله، چا چا لا خپل ساعتونه په گندو وهله.

-ودريږي!

ښځه تر غوز شو.

د ټولو پښې سوستې شوې او ودریدل مخ يې د ښځه خواته واړوئ يوه وسله وال کينې خوا ته اشاره کوله

ټوله بېله کومي پوښتنې کينې خواته په گرځيدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترگو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ايسته کېدل

نواب د ځان سره وويل:

اوس به غټ شوی وي

د هغو د بابا ويلو په يادولو به يې خوله چينگه شوه په هم دې چورتونو کي وو چي د جنگي الوتکو بوغ شو او غورپ...

نواب چي سترگې پرانيستلې سره غرمه وه تپوسانو يې پر سر د پخوا هاخوا گرځېدله او راگرځيدله

په سختی سره له ځايه جگ شو پښې يې په تيرېدو او اغزو پرې پرې وې د سرک خوا ته رهي شو په لاره کې يې د بس په وينو لړل شوی يو - دوه ټوټې ولېدې په پښويي د روپۍ او جمال د لېدو په تکل د کلی تره واخېستله، سترگې يې له ستړيا مرغې مرغې کېدلې او د يو ارام بستر په تمه روان وو

له ډيرو کرلېچونو او پيچومو وروسته ايله د کلی بوکلی بامونه او چپرې او پرچالونه د يو بل پسې را ښکاره شول.

داسې ايسيده چي دا د اسکېرلي او ربړېدلي نواب د مزله پای دی، زړه يې په ټنگ کوکل کې په ترپکو شو، د زړه درزا يې خپله اورېده. ستړيا او لوږه يې ورکه شوه، نور د لمر وړانگو پر لور و غرو خپل زرین شال غوړولی وو. د غواوو او مېړو رمبارو او امبا امبا د مرغانو چان چون اورېده کېده.

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوي او هلته د يوه کال کړاونه د مزله سترپياوي او رېږونه د خپل ژوند ملگري لښتې په تاوده غيږ کې هير کړي. په همدې چورتونو کې د کور مخي ته راوړسيد.

يو ان ودرېد. د مزله ترخې دوږې يې له سر او کالو وڅنډلې. جورت يې نه شوای کولای په يو وار کور ته ننوځي سترگې يې له خوشالي د ژړا ډکې وې ځان يې ټينگ کړ، سل زږونه يې يو کړله او په کاله ننوت. خو هلته څوک نه ښکارېده په يو کوټه کې يې پلار پر مسله ناست او وظيفه يې کوله. د نواب په سلام سره يې لږ جتهکه وخوړله، خو بېرته په ځای کېناست. نواب د پلار پر لاسو پريوت پلار يې پر مخ سترگې لاس تير کړ داسې ايسېده چې په سترگو څه نه وينی، نواب يې غيږ کې ونيوه او ښه گړي يې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه. پلار يې خوشاله وو چې د سترگو روښنايي يې بيرته موندلې وه، بوډی، مور يې لښته او ماشومان يې نه ښکارېده، د پلار نه يې په شرم سره وپوښتل: -آبا ادې او زما کډه چيری دی؟

پلار يې په داسې حال کې چې سترگې يې کښته اچولې وی وويل: -ادې دی د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړي. بوډی، مور يې لا خبره نه وه چې ورک زوی يې راغلي دی. پلار يې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتېده پلار يې لکه کوم شی چې په ياد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونيوی. د ژړا نارې سوري يې غوږونو کې انگازی کولې: نه پلاره! دا کار مه کوه! ما مړه که! ما...! د پلار له سترگو نه يې اوښکې توی شوی، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه يې په نارو لاندې کړی وه په سترگو او خوله يې مېنل او زاری يې کولې: -آبا زما کډه؟!

پلار يې د زړه غوټې، خبرو ته نه پريښودې ښه گړي چوپ وو او بيا يې په گونگۍ ژبه وويل:

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

- زويه !ته چي جلب او احضار بوتلې ، خو ورځي وروسته قوا و تنبته ده او نوي خلک کلي ته راغلل د هغو کازي (قاضي) د کلي خلک را وغوښتل او دا او کم (حکم) يې وکړ چې ټوله هغه مړوښي ښځې چي ميړونه يې د کمونيستانو سره کار کوي که تر شلو ورځو پوري د کلي خلکو ته په نکاح نه شي بيا يې واک زموږ دی .
نواب د زړه درزا د ليري نه اورېده کېده نو په تلوار يې وپوښتل:
- نو بيا !

پلاري يې به داسې حال کي چي څو څاڅکي
د نهيلۍ او بې وسۍ او ښکې په گريوانه توي شوي او ويې ويل:
- نو څه !
- نو هغه...

پلاري يې يو ان چوپ شو يو ان وروسته يې په چغو چغو وويل:
نو هغه کومندان ځان ته نيکا....

د نواب په سترگو توره تياره شوه سري يې پر له وگرځېده د پښو شومه يې وخته په ديوال يې تکیه وکړه خو وښويد او ولويد ، يو ان همدا سې بې سده وو .
راپورته شو لونگۍ يې له مخکې ووينستله او سري يې د ديوال سره دومره ووهه چي وينو يې تر لمنې پوري ورنگاوه ښايسته گري يې په کوټه کي وچورلېد او وبونگېد . ځان يې تر ټولو نيستم او اسکيرلي وگاڼه و وننيد ، سترگې يې ولوېدې ، مړ شو خو لوگي ترې پورته کېده او ځان سره يې لکه سودايي لگيا وو او بونگېده
دا ولي داسي وشوه ؟

پوښتنې يې په مغزو کې گرځېدې را گرځېدې ؟؟؟
له ځان سره يې وويل:

کاشکي له عسکري څخه د تنبتيده په وخت په مين ختلي وای !
يا د پهره دارانو په ډزولگېدلي وای !
يا هم د غره په بمبارد کي لکه نورو شهيد شوي وای !

کوټه ورته تنگه بنکارېده ، سا یې کوگل کي بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو

موریې چي کورته راغله خبره شوه چي د سترگو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د پخوا هاخوا یې لکه لېونی په منډه وه.

نواب د غره سرته ورسید . او د غره په څوکه ودرید پورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د پخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چي یې ورک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړ او د غره څوکې خواته کش کړه او پرودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو . یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښودله او پرودرید ، او یر هغه یې ځان پورته او په گوتو ودرید او د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترگو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کي پوټ وو . نو په هر څه توان چي یې درلود چغه یې وکړه:

آه خدایه !

آ خدایه ..

دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې

چوپه چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره نارې کړې

آ خدایه ..

آ خدایه آ خدایه آ خدایه ..

خو وریځی وغوړمبیدې محکه او غریې روښانه کړ او بیا یې زار زار وژپل.

مروړ

اوس هم ځينې وخت د غره کلی خلک د تگ او راتگ په وخت کې د سرک په خوا سماوار کې د دمی جوړولو لپاره کښیني چې نږدی ورته ځینې کلیوالي پخسه یې کورونه ودان دی. هر مازیگر د همدې سماوار نه کلیوالی سندرې اوریدل کیږي د سماوار مخی ته د کبابی انگیتې ایښی چې د ورځی له خوا دود ترې پورته کیږي. د سماوار له تخته د تیر شوی سرک کوز سر ښه ښکاری.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانۍ کیسه را په یادېږي، هغه د لسو-دولسو کالو مخکې کیسه، ښه می په یاد دی چې له ډیری مودې وروسته خپل کلی ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چې په سرک کې یوه گڼه گڼه شوه او زموږ خواته کرار کرار رانږدی کېده د دې گڼه گڼی مخی ته یو لېونی په داسې حال کې چې په منډو وو د پخوا ته راتی او په بې وزلی یې ویل:

ما ولی ولی؟

ددې خبرو به ترڅ کې به یې یوه یوه ښکښله هم کوله خو هیڅ گټه یې نه لرله. تر شا یوه ډله هلکان ورپسې وه، په ډبرو، لوتو او بل هر هغه شی چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېونی د چغو او ځغاستې څخه یې خوند اخېست او ځورېدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار می زړه و سونو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مي وویل:

او لوچگانو! بې ادبو! دا بې وزلی ولی ولی؟ لېونی هم په عاجزي د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوي سره هلکان څه پر شا شول، لېونی یې پرېښود. لېونی ما ته را نژدی شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلې سړی و چې په یوه سترگه کې یې گل وو، سپینه توره (ماش و برنج) بېره ډیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

غوړې چوڼې يې درلودې ، غاړه يې شلېدلې ، زړې جامې يې وې او د تخرک لاندې يې يوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تگ په وخت کې يې سترگې چوغي نيولې وې او يو نيم سترگک به يې واهه چې په لېدو به يې هرومرو چاته خندا ورتله.

زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونيوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابي ته مې په اشاره د کباب او چاينکي سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په گېډه موږ کړه ، نو پرله پسې مې د کباب او چاينکي فرما پښت ورکاوه لېونی په اريانی سره کله ماته او کله شاوخوا ته کتل او کله به يې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم يې تر سترگو لاندې کبابي او د هغه شاگرد ته کتل باوري يې نه راته ځکه دی تل په تشه گېډه له دی ځايه تير شوی و ، خو چا ورته د يو غروپ چايو ست کدری هم نه وو ورته کړی. په ډيره بېړه او وارختايي يې گوله تر خولې رسوله او ژوندي ژوندي به يې تيروله لایي څو نمړی نه وې کړی چې سولگی- وهل يې پيل کړه د تخت د څنگ آبدان نه می يوه دولچه اوبه ورته راواخېستې.

لېونی د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو ورومې ترې وپوښتل:

بابا ولی دې ورځی ته رسيدلی يې ؟

ځواب يې را نه کړ ښايي د خولې چرپي په سبب يې زما خبرې نه يې اوريدلې.

خپله لمن يې را پورته کړه د شونډو دواړی خواوي يې د لمني په څوکي پاکې کړې ، په شمير يې درې خوراکه کباب او دوه چاينکي نوش جان کړه.

دا وخت ماته دا سودا را ولوبده «نه چې څه په وشی» ؟ !

لېونی په داسې حال کې چې اخیری نمړی يې تيروله وويل:

دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !

ددې خبرې په اورېدو جوړسړی راته ښکاره شو. بيا يې را ته وويل:

رښتيا غواړې زما د ژوند کيسه واورې ؟

ما وويل:

- هو !

لېونی سترگې چو غې کړې او د يوې ليرې ټکي ته يې ونيولې داسې ښکارېده چې د يوې پخوانۍ خاطري د يادولو لپاره سوچ کوي.

او نابېره يې داسې پيل کړه:

(... زه له ورکتوبه بد بخته وم. بدرنگه وم. پلار مې د ښايسته گل نوم را باندې کيښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کليوالو پسڅنډي شوم. له ځايه جگ شو يو لاس يې غوړ ته ونيو او بل لاس يې موږ ته او نارې يې کړل:

يه قربان روی ته ديدۀ بودم ، موی ته ديدۀ بودم.

او اوږې يې ورسره پورته کښته کولې.

په سماوار کي ناست خلک دده د نڅاه په ليدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کي لوړ وکتل تندي يې گونځې کړ او کيښاست.

خپل مخ ته يې اشاره وکړه او په شکايت يې وويل. گوره دا خو ما نه دی جور کړی؟ سريې کښته واچوه او لاس يې پورته ونيوه

لېونی خپله پزه به غوړه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ وروسته بيا يې لاس اسمان ته ونيوی او ويې ويل:

زما پلار يې را مړ کړ ، مور يې را مړه کړه. چوپ شو بيا يې اسمان ته په خوابتيا وکتل.

له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په يوه موسسه کي پياده شوم ، له غروره نه يې په بريټو لاس تير کړ.

لېونی کيسه ډيره سره را لنډه وله د تلو تلواړيې وو خو ما به ښه ښه ويلو دی هڅوی چې کيسه را ته پوره کړي.

لېونی څه شيبه غلی شو ، يو سوړ اسويلی يې ويسته نظريې د اسمان په ژورو کي ډوب کړ او ويې ويل:

«د منی به سړو ورځو او شپو کي يوه ورځ عجبه ورځ وه واوره وه ، يخ و. باد و ، توپان و.

ساره مې کيده د سيليو د مخنيوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښيښې په ورځپاڼو بندولې»

بيا له ځايه ولاړ شو او کټ کټ په خدا شو او نارې يې کړل:

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

یه قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونيوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدی
کړه او ورو یې را ته وویل:
«کوټې ته څوک راننوتله،
د لاس به ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږ نه یې خوله لیری کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- پوه شوی څوک وه؟
ما ویل:
- نه!

- زه پوهیږم چې نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دی نه پوهیږې!
که پوه هم وی نه یې وایي، قست یې را کیږې!
ښغ یې لږ پورته کړ او ویې ویل:
«یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د څوارلسمی سپوږمۍ وه»
په آسمان کي یې پېنځه - شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سړیې د نارضایتی په توګه
وښور او ه، په شونډو یې یوه ترڅه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدی کړه او د راز په توګه یې وویل:
«هغې ویل:
څوک شته آ! څوک شته؟»
خوله یې زما له غوږ نه لیری کړه او په لوړ ښغ یې وویل:
«ما ورته وویل:
څوک دی په کار دی؟»
بیا یې زما په غوږ کي ورو وویل:
«هغې ویل:
خیر غواړمه. ږنده یمه!»
بیا یې په عادی توګه زیاته کړه:

«پوه شوم په سترگو نه وينې وړپاڅېدم د لاسه مې ونيوله ، او يوې خوا ته مې کښينوله»
او اړيې ورو کړ لږانږدي شو او زياته يې کړه:
د هغې په څېره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې ليدل کېدې هغې په عاجزۍ په داسې ږغ چې
نورې پوتې خبرې هم په کښې نغښتې وې ويل:
«ږنده يمه خير غواړمه !

لېونۍ بيا د ږغ تون ته تغير ورکړ او ويې ويل:
دا مې په ژوند کې لومړۍ څوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته يې له زړه نه غوږ نيولی
وو او خبرې مې ورته د درنښته نه ډکې وې او دا زما لکه يو انسان يو ارمان و !
چې خبرې همدې ځای ته ورسيدې ، لېونۍ د چايو په ليدو لکه ماشوم خوښ شو. شاوخوا
يې تر سترگو تيره کړه ، زه يې هم په څېر څېر تر سترگو تير کړم. ترې وډار شوم.
بيا چورت کې ولاړ محکې ته يې وکتل او ژر ژر يې سترگې ولغړولې لکه چې د خپلو
خاطراتو شليدلي مزی يې بيرته سره نښلولې او ويې ويل:
هو ! د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کې ډيری پوښتنې
گرځېدې»

لېونۍ يو وار بيا چوپ شو.

زه د لېونۍ کيسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غوږ غوږ ورته
نيولی وو.

هغه د پخواني کيسې په يادولو نور هم هيځانې کېده او لاسو او اوږو په خوځولو يې هڅه
کوله ټولې پېښې تمثیل کړې په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له ليرې مالومېده يو
وار بيا څېر شو. ورو يې زما غوږ کې وويل:
په هغه سبا انجلۍ بيا راغله او بل سبا بيا او بيا...
لېونۍ په خوشالۍ زياته کړه:

«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کيږي چې يو بې وزلۍ د بل بې وزلي موب شۍ ، گوندې د
بو بل په تودوخه تاوده شو.

نو ورو مې په داسې چې ږنده انجلۍ ونه ځوريږي ترې وپوښتل:

واده دی کړی؟

هغې کت کت و خندل په ځواب یې پوه شوم

لېونی بیا زما نه وپوښتل: ته پوه شوی؟

ما د واره وویل:

- هو،

لېونی په داسې حال کې چې د هغې غونډۍ خواته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خواته تې.

یو اوږد اسویلی یې وکینښ لکه چې د زړه د غمونو بنۍ یې تشه وله. او په خدا یې زیاته کړه:

- او موږ واده سره وکړ.

له ځایه جگ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زموږ خوا ته ونيوه:

یه قریان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو

بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کې چې په لاس یې آسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده رغ یې وویل:

افسوس!

لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله گڼه ږیره کې یې منگولې ننیستلې وې هغه یې گږوله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووايي خو د ستونې غوټې یې نه پریښودې لاس یې آسمان ته ونيوه په ډیر مشکل یې زه پو کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غونډۍ یې خاورو ته سپارلې ده.

لېونی سترگې د آسمان په ژورو کې بیا ښځی کړې، سترگې یې برگې شوی، غوز یې

ونیوی سربې وښور او او بیا یې غوږ ونيوه او په یوه ټوپ له تخته کوز شو او بېله څه

ویل یې د غونډۍ په لور وډانگل د هلکانو خواته ورغی لکه چې بېله د هغود ویشتلو

تگ خوند نه ورکاوه. هلکانو چې تیاری لوتې او ډبرې په لاسو کې پوتې نیولې وې

ورپسې منډی کړې

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوخ بنگ حبيب الله

لېونی د سرک په منځ کي ودرید یو واری یې بیا اسمان ته به مروره توگه وکتله ځان ته یې
اشاره وکړه، زموږ خواته یې په خوشالي وکتله او په ځغاسته شو.

ښځه یې تر اوسه زما په غوږونو کي انگازې کوی
چي گوت ته به یې زني ته ونيوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:
آ، ما ولی ولی؟

سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوتې او ډبرې یې تیاری به جیبو کي ورته ساتلی وې خو
هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا رانه غلی او څه په وشول.

غچ

يوه ناوې په لوڅ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کي په چيغو چيغو د گڼه گوني خوا ته په خغا سته وه د هغې په ليدو خلک ورو وروسره ليري شول او هغې ته يې لاره خوشي کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په ليدو د گڼه گوني نه ووتل پر ميدان يو مړی پروت او يو په وېنو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځه وخت د برستني لاندې توخي شو او له توخي سره سم يو سپين رېږی له برستني لاس و غځوی او له واسکت له جيبه يې د نسوارو ډبلی راو کښ او د تل په شان يې يوه خوله نسوار خولې ته واچوله او بيا لکه مار له برستني وغزیدد کړکی نه يې پرده پورته کړه ، او په غوم غوم يې له ځانه سره څه وويل. او بيا يې سر پر زنگونو کېښود ، چرت کي لانه ووتلی چي په زړه کي يې څه وگرځېدل ، د کړکی نه يې بيا بهر وکتل او له ځانه سره يې وويل:

آ، رښتيا ! چي وريځ ده.

او له دې خبري سره سمدلاسه له ځايه جگ شو او د خپلي وړې شانتته کوټې وريځ پرانيست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته يې په بېړه په پتو مخ او لاسونه وچ کړل ، خپله لونگی او واسکت يې واخېست او په وتووتو کي يې د بلې کوټې مخي ته ودرید ورو يې رغ کړل:

لوری نازی ! پاڅېږه د لمانځه وخت دی ، وريځ ده چي لمونځ درنه قضا نه شي (دا ټوله خبرې يې په يوه سا وکړې). د انگروري چي د زگيروي په شان رغ يې درلود پرانيست او له کوره ووت.

له لمانځه وروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمېد او د باران شرپ شو تا به ويل نه چي اسمان سوری شو د هري برېښنا سره به د ده د تندي گونځي چي د پراخ غم علامې په کي له ورايه ښکارېدې ، لېدل کېدې. خلکو د تندي د گونځو شمېر د خویندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هډو يوه خور هم نه لرله.

د نسيم اکا د سپيني ږيري، گونځې گونځې تندې او مخ په لېدو داسې ښکارېده چې د ټول عالم غمونه او کړاوونه ده پر سر دي او ددی يې گالي.

نسيم اکا ته نن بيا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په ياد شوه چې په همداسې يوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ور لېږلې وه چې نازي چې په کلي کې تر ټولو ښکلې انجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسيم اکا دا خېښي ونه منله او مرکې ته يې ځواب ورکړ نسيم اکا په زړه سپين او پاک زړی سړی وو پته په کې نه وه نو په ډاگه يې مرکې ته وويلي وه: جلندريو ناکاره او برنډ هلک دی ټوله ورځ لنډه غره په دې او هغه کوڅه کې گرځي راگرځي نه يې کار شته نه روزگار او بل دا چې زما د لور داسې چغر سترگۍ ځوان نه خوښېږي. (نسيم اکا دا ټولې خبرې په يوه سا او پوټو سترگو کړي وې) جبار خان د مرکې و مخي ته څه و نه ويل او چې بهر راووت نو په خپل گلېټي ټوپک يې څو ډزی وکړې.

کليوال د نوي خبر اورېدو ته منتظر وه ځکه په کلي کې خو ډزي يوازي د سنتي، کوژدې اود هلک د زېږېدو په وخت کېدې نو کوشنيان او لويان به راوته او دا خبر به يې په نورو ته د زيري په توگه کاوه. د نننيو ډزو وروسته په کلي کې دا خبره لکه وږمه خپره شوه چې نسيم اکا خپله لور جبار خان ته وېښله.

د نسيم اکا سوچونه چې دې ځای ته راوړسيدل، نازي د يوې انگيتۍ سره کوټې ته راننوتله، د نسيم اکا د چرتونو لړۍ سره وشلېده انگيتۍ ته يې لږ ځان ورنږدې کړ، نازي چای ورواچولې، نسيم اکا په چوپتيا سره څه چای وڅښلې او بيا يې ورونازی ته وويل: لوری د دوکان کیلی راکړه چې دا شيبه باران لږ څه ودرېدی د پسرلي باران دی بيا به يې شرب شي او تلل به راته گران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زويه! بيا باران ډېرېږي.

د دې خبري سره سم پاڅېده د کړکۍ نه يې يو ځل بيا په څېر څېر بهر وکتل، ننۍ ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د گڼو پسرلنيو وريځو لښکر د آسمان ټوله لمن نېولې وه تا به ويل کومي خوا ته يې د يرغل ټکل درلود د تورو گڼو وريځو په لېدو يې زړه لا د

گرومه ډک شو ، غمجنې سترگې يې له کړکۍ نه راوگرځولې يو سوړ اسويلى يې وکېښ ،
 د وره خوا ته ولاړ د سترگو له کونجو يې يو وار بيا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې
 ښکارېده چې د لور نه شرمېږي ، خپلې کلوشې يې په پښو کړې او د کوټې نه ووت.
 کوڅه له خټو او چيکړو ډکه وه ، نسيم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو يو - دوه ټکه
 خوړله خو نن يې دواړه پايشې په دواړو لاسو پورته نيولي وې چې په خټو نه شي او پښې
 يې ارتي ارتي ايښودلې چې بيا ونه ښويږي او له هر گام نه مخکې به يې لومړۍ مخکې ته
 کتل ، د دوکان ور يې پرانېست ، زړه پيتلي کوتۍ يې د سماوار شاگرد ته ورکړه هغه
 کوتۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسيم اکا هغه د صندلي لاندې کېښودل او زوړ بړستن
 يې په راکښ کړ تر ستوني به صندلي کې ننوت. بيا سوچونو راگير کړ هم هغه سوچونو کې
 چې نن يې له سهاره نه پريښود هغه د نازي د تير ژوند او راتلونکي په هکله اوږده
 چورتونه او بې شميره پوښتنې وې.

د جبار خان څو وار گواښېدل يې په ياد شوه چې ورته يې ويلې وه:

- ستا لور زما ناموس ده زړه دى زړوې يې که وادوې يې.....

(دا خبرې يې ډير په کبر او غرور کړي وې)

د نسيم اکا په مغزو کې دا خبرې گرځېدې راگرځېدې او په غوږو کې يې ازانگې کولې:

زما زما زما..... ناموس... ناموس..... موس

زړه يې غوښت پر ځان کالي خيري کړي نابره يې يو څه ورپه ياد شول لږ خوشاله غوندي
 شو خو ژر يې بيا پر تندي گونځې رانېکاره شوې په ياد يې شوه چې څو واري جبار خان ته
 ننوتې ورغلې او په زاريو يې ورته ويلې وه:

- د خداى لپاره د دې خبرې تير شه ته د هغه د نيکه پر ځاى يې زه رضا يم هغه ستا زوى ته
 درکړم.

جبار خان ورته په ملنډو ويلې وه:

- توبه وباسه هغه زما د زوى موده او بل دا چې هغه چغړ سترگې دى او د هغې کله داسې
 هلکان خوښيږي او هغه اوس دوه نور وادونه لري دا زما د لاس امساده....

په همدې چورتونو کي وو چي د سماوار شاگرد د نسوارو ډبلي او دوې افغانی ورکړې ده
هم د نسوارو ډبلي ورډک کړ.

بيا يې بنځه ورپه ياد شوه چي هره ښه شی چي به يې کورته راغلې هغي به د لور لپاره
پتوی او ويل به يې:

- دا مي د لور قلنگ ته ساتم. آن د واده تر کميسه يې ورته جوړ کړی وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کي تېره کړه، دوکان خوند نه ورکاوه او مخکي ځای
، د نورو ورځو پر خلاف د مازيگر له لمانځه نه مخکي کورته راغی. د کور وري پوري
واهه کورته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه يې نازي ولېده چي د واده جوړه يې اغوستې د
مورگاني يې چي دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړي وې او د هېنداري سره يې خبري
کولي:

آ، يوازي مي لاسونه سره نه دي نوره پوره ناوې غوندې يم، ښه ښکارم! بدرنگه خونه
يمه! تر چا کمه يمه....

نسیم اکا د نازي په ليدو چي دالس کاله غم يې تور وېښته تار تار سپين کړي وه د
شپږو ښتو کلو په درلودو د څلوېښتو کلو ښکارېده، ډير غمجن کړ د خپلي لور ښمه خوا
شوې ځواني او نا پوره شوي ارمانو يې پر زړه د غمو شپول چاپير کړ او پرې بل او مخکه
پر تنگه شوه د کور له انگر نه يې د لرگو تېرچه راواخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت،
په داسي حال کې چې تېرچه يې د پتو لاندي نيولې وه د ماجد پر ځای د لاری په سر
کېناست او سترگې يې د کوڅې په بل سر ميخ شوې.

جبار خان د دوو نوکرانو سره چي توپکان يې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه
درزا وار په وار ډيرېده.

جبار خان د تل په شان د تاوده روغې تمه لرله او په ډير کبر او غرور گام په گام د نسیم اکا
خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کي د غچ او
کسات لمبې بلې وې او زړه يې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چي
غبرگ لاسونه يې بې اختياره پورته شول او بيا هم دويم وار....
درېم گذار يې لانه وو کړی چي د څو ډزو سره پر مخکه ولوېد.

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

وروستیو سلگیو کې یې کومه خبره چې له خولې وته هغه یوازي دا وه:

نا نا نا... زرز... ی ی ی

د ډزو په اورېدو د کورونو نه بیا واره او زاړه راووتله چې څه خبره ده.

نازی چې د ناپایه آرمانو په خیال کې ډوبه وه یو ماشوم د مازیگری لمر د وروستیو پلوشو

سره دا خبرو روږ، دا خبره پر نازي د تندر په شان ولوېد، له وارختایي نه د واده په جوړه او

ګانو کې په لوڅ سر او پنبو په غغاسته ځان د غیچ میدان ته ورساوه د پلار په مړي یې ځان

واچاوه خو ژر یې سر را پورته کړ تبرچه یې له محکي پورته کړله او دا وخت یې د یوې

رښتني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

غولېدلی

«جماله ډگروال ته ږغ که!» په ږغ سره یو زورې سړی، چې ږېره او بریت یې پاک خړبیلی وه ملا یې پر کمر بند تینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه بېله سونه او حرکت د یوې بنځې چې غټ تونې شوی و بښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چېچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

بنځې کڅوړه په لاس کې ورکړه...

ډگروال لکه چې ګونګ وی بېله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنۍ یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس او مګا ساعت ته چې شل کاله مخکې یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنگ وهلې وو ته ځیر ځیر وکتل، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل، ځان سره و بونګېده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کې کیناست، چې لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښونه وچپچل او ورور یې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وار د غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خو هندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته بنځو سره په زوره خبرې کول، ماشومان په چپلاغه وهل او حیواناتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچپچل.

په دې توګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ او له خدا به و موسېدی او کله کله بیا کټ کټ په خدا شو او ځینې وختونه به پرک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاوخوا خلکو نه به یې بښنه وغوښتله، نن بیا ورپه یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راوړسیدل او څه خوږ ژوند یې درلود. خو میرمن یې کرار کرار د کومې یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

ليکونکي: پوهنمل محمود نظري

د کتاب نوم: پايلوڅ بنگ حبيب الله

بې په منگولې کي ونيوی، تنگ يې کړ او نوکري يې کړ پر خپل حالت يې ژړا ورغله ويې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه يې بښنه وغوښتله. ډگروال ټول عمر په دې هيله چي وطن به جوړ شي او دی به بيا د کورنې اختيار تر لاسه کړي ، به کرار کرار سره خپلې سترگې خپله ږندي ، خپل غوږونه خپله کانه او خپله ژبه خپله گونگۍ کړه...

اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځي او راځي ، د لست مطابق سودا رانيسي. کورته د رسيدو سره سم هغه بېله کومې خبرې پر ميز ايږدي ، خوبله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وي

ډگروال بېله کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پيسو سره اخلي او د تل په شان بېله ستړيا د بس تم ځای ته ځي...

نن بيا د دويمې سودا اخېستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرويس په پلمه پر يوه څوکۍ کيناست او د موټرانو د تيريدو راتيريدو په ننداره شو او لکه تل د چورت اخېستلو او خوږو چورتونو په خاطر يې د بېرو قطۍ پر سر پورته کړه.

عسکر عسکري سلام ورته وکړ او دروسي جيب موټر دروازه يې ورته پرانېستله ، او د ده امر ته منتظر وو..

ميرمن يې د کور په وره کې ورته منتظره وه بېله ده يې ډوډۍ نه خوړله...

دا ټولو کارو خوند ورکړله سترگو يې د خوشالۍ ږنۍ ږنۍ او ښکې توې شوی خود سوچو نو مزی يې د يوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترگې يې وموښلې ، ښه ځير شو د ميرمنې موټر يې پر سړک ولاړ وو او ډيره په غوسه وه ښکښل بدو رد يې ويل په غوسه يې سودا ترې واخېستله د موټر په شا کي يې کېښودله. يو وار يې بيا ډگروال ته بد بد وکتل او غاښونه يې ورته وچپچل.

ډگروال لکه چي زبون يې تړل شوی وی هيڅ ونه ويل چي هغه ولاړه ، سترگې يې دېخوا هاخوا ولغړولې او ورو يې له ځانه سره وويل:

ته وده چي وطن يو وار کرارشی بيا به سره گورو !

ډگروال يو سوړ اسويلی وکېښ او د کور خوا ته په پښو کرار کرار رهۍ شو.

کور کي د خدا بڼه وه ډگروال چې ډیر وږی شوی وو پخلنځی ته ولاړ بڼه بوی پرې ولگېده خولې یې اوبه وکړې د پخوا هاخوا وگرځیده په دیگونو کې یې څه ونه موندله د یخچال نه یې یوه د سبو قطی راواخېستله د پخلنځی ګړۍ ته یې وکتل هغه هم لکه نورو ګړیو ثابیه ګړ نه درلود بیا یې خپلې او مگاګړۍ ته وکتل غوږ ته یې ونيوی خوشاله شو او اومید ورته پیدا شو چې تر اوسه کار کوی. خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزید او په چرتونو کې لاهو شو.

د اولادو سره وطن ته روان وو...

خود وره ټکولو له چرتونو راویست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورته کوی. پولیس وو ډگروال یې د لاسه ونيوه له ځانه سره یې بوت ډگروال یې یو لیری ځای ته چې د ټولنیزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته یې یوه کوشنی کوټه وروښودله.

هلته هغه سپین ږیری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلې وه. ډگروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پریوت اوله ځانه سربې وویل:

ته وده چې وطن یو وار کرار شی...

څه نوره حوصله کوم!

د دې ورځې وروسته ډگروال د ماشومانو، ښځو او کورنی حیواناتو ته عسکری غور سلام پیل کړ.

یوه شپه یې په رادیو کې واورېدل چې یو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وونود غله د دعوا په اساس محاکمې دوکاندار درې میاښتی بندې کړ ځکه هغه بېله د محاکمې له امره غل د پولیسو تر راتګه په تشتاب کې بندې کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړېږی...

په اوریدو سره ډگروال غلو ته هم عسکری سلام کول پیل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته یې غوږ عسکری سلام کاوه

څو ورځې وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانینه ورساوه او لاسونه یې هم وروتر له چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

ليکونکي: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنگ حبیب الله

له یوې میاشتی وروسته یې نن مشره لورد تور بای فرېنډ سره د مور په پوټه دیدن ته راغله
چې خپل پلار ووينی.
ډگروال د لومړۍ ځل لپاره یوازې د لورد بای فرېنډ په لیدو رنې رنې او ښکې لکه باران توی
کړی او بېله دی چې څه ووايي خپلې کوټې ته ستون شو.
د لاس ساعت یې چې له اوله زنگ وهلې وو خوډه سوچ کاوه چې کار کوی او ځان یې غولوی
ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونيوی بیا یې تر سترگو
تیر کړ به نهیلی یې د روځایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د
بالښت لاندې یې کېښود او په خدا شو او په زوره زوره یې وویل: دا کم بخت هم مړ شو
او په ژړا یې ویل:
کله به دا وطن جوړ شی؟

خپاره شوی اثار:

مسلكي کتابونه

=باغبانی

=زعفران

=د میوو لرونکو وڼو پېروونه

=د روميانو، پيازو او بندړیو، وچول

=د سبزو تازه ساتنه

= په باغو کې د سړي استعمال

ادبي کتابونه

= د څوکی خوندي د طنز وڼو مجموعه

=سمر خلاص کا! د طنز وڼو مجموعه

=انساني سمرګس د طنز وڼو مجموعه

Short Stroies- BAREFEET MEN

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library